

Εδρεύθερο

ΤΕΥΧΟΣ 76

**ΒΗΜΑ**

*«Διότι η γη θέλει είσθαι πλήρης της γνώσεως της δόξης του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουσι την θάλασσα»  
(Αββακούμ 2/14)*



ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020



# Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Γ' ΤΡΙΜΗΝΟ:  
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ 19° • ΦΥΛΛΟ 76°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ  
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ  
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ  
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ  
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρτιος Πετροβατζής  
Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον  
το ζητήσει με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες  
εισφορές των αναγνώστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

Φωτογραφία εξωφύλλου: Anne Talman

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θέρος (του εκδότη)

Τέρτιος Πετροβατζής .....1

Η ρίζα του κακού

Ιωάννης Γρίζος .....2

Καιροί και αυτοί!!! Ελπίδα – Γαλήνη μέσα στην  
τρικυμία

Ανδρέας Νικολόπουλος .....6

Οι δέκα παρθένες

Αλέξανδρος Πεπονάκης.....10

Πως μπορείς να απαντήσεις λάθος

Αντώνης Περιάλης .....12

Η ιστορία της ζωής μου – Ομολογία

Ντόνα Λεβεντάκη .....15

8 Μαρτίου του 1957

«Τώρα έχει νυχτώσει πα, αλλά η κακοκαιρία συνεχίζεται.

Παραμένουμε ακυβέρνητοι στις Ανατολικές ακτές της Αμερικής».

Αλέξανδρος Δαδάς.....16

Σχολιάζοντας την εγχώρια και διεθνή  
ειδησεογραφία

Ιωάννης Γρίζος .....18

Αναχώρηση αδελφών για την ουράνια πατρίδα.....19

Σε προσμένω (ποίημα)

Σωφρονία Ντεμίρη .....19

Λήμματα από το Αρχαίο Λεξικό της Παλαιάς και  
της Καινής Διαθήκης

Παναγιώτης Πεπονάκης.....20

Δάσκαλος του Κορανίου γνωρίζει τον Χριστό

Μετάφραση Τζένιφερ Τζακ .....Οπισθόφυλλο

## Θέρος

«Κανένας δεν διασχίζει το ίδιο ποτάμι δύο φορές», παρατήρησε ο Ηράκλειτος. «Γιατί το ποτάμι δεν είναι ποτέ ίδιο, ούτε και ο άνθρωπος». Στον επόμενο τόνο που θα σημάνει το ρολόι του κόσμου, το νερό του ποταμιού δεν θα είναι πια ίδιο, καθώς θα κυλάει ορμητικό στον ρου του, καταδικασμένο να ακολουθεί την κοίτη του χρόνου, για να χαθεί στην ανοικτή θάλασσα. Άλλες υδάτινες μάζες θα το έχουν ήδη αντικαταστήσει στην αέναη πορεία τους προς το τέλος, σε μια ανεξάντλητη διαδικασία κατά την οποία «τα πάντα ρει», έως την πιο μεγάλη ώρα.

Το ίδιο και ο άνθρωπος χτυπιέται καθημερινά από τη βία της δίνης των γεγονότων, που ξεχύνονται γύρω του, κατακλύζουν τον νου του, διαπλάθουν τις αντιλήψεις του και διαμορφώνουν τη συνείδησή του, την τελική απόφαση και στάση δηλαδή που παίρνει ο καθένας μέσα του – υποχρεωμένος να κάνει χρήση της συνειδησιακής ελευθερίας του – απέναντι στα μεγάλα ερωτήματα της ύπαρξης.

Πρόσφατα είναι τα βιώματα όλων μας από την καραντίνα. Την Άνοιξη διάλεξε ο ιός για να ανταλώσει τις θύρες και να καθηλώσει την ανθρωπότητα στα σπίτια. Αυτό το παγκόσμιας εμβέλειας γεγονός δεν μπορεί παρά να είναι μια καμπή στον ρου της Ιστορίας, αλλά και στη διαμόρφωση των αντιλήψεων, των προλήψεων, των ιδεοληψιών, των φόβων, αλλά και των προσδοκιών του καθενός μας. Κανένας δεν μπορεί να είναι πια ίδιος μετά από αυτά τα πλανητικά γεγονότα, όποια ανάγνωση και αν επιλέγει να κάνει.

Έτσι, ξέφυγε μέσα από τα χέρια μας η Άνοιξη και μπήκε το Καλοκαίρι. Ο άνθρωπος του Θεού, μέσα από την ποικιλοχρωμία των εξηγήσεων που δίνονται στα γεγονότα και στις προεκτάσεις τους, καθώς αυτές απαιτητά διαθλώνται διηθημένες μέσα από το πρίσμα της ανθρώπινης αδυναμίας, βουτηγμένης στην προσωπική εμπάθεια, μπορεί να διακρίνει το χρώμα της Αλήθειας, μόνο αν αποφασίσει να ταυτίσει τη ματιά του με το καθάριο λευκό φως του Λόγου του Θεού.

Ο προφήτης Ιερεμίας θρηνεί για την αποστασία, την πλάνη και την απάτη του λαού του Θεού: «Θα τους πεις: Έτσι λέει ο Κύριος: Αν κάποιος πέσει, δεν σηκώνεται; Αν κάποιος ξεκλίνει, δεν θα επιστρέψει; Γιατί αυτός ο λαός της Ιερουσαλήμ στράφηκε με παντοτινή στροφή; Προσπλώνονται στην απάτη, αρνούνται να επιστρέψουν. Ακροάστηκα, και άκουσα, αλλά δεν μίλησαν με ευθύτητα: δεν υπάρχει κανένας που να μετανοεί από την κακία του, λέγοντας: Τι έκανα; Κάθε ένας στράφηκε στον δρόμο του, σαν άλογο που ορμάει στη μάχη. Κι αυτός ο πελαργός στον ουρανό γνωρίζει τους διορισμένους καιρούς του: και το τρυγόνι, και ο γερανός, και το χελιδόνι φυλάττουν τον καιρό του ερχομού τους: ο λαός μου, όμως, δεν γνωρίζει την κρίση του Κυρίου», (Ιερεμίας 8/4-7).

Άνθρωποι του Θεού στράφηκαν ο καθένας στον δρόμο του, φρουμάζοντας σαν το άλογο που ορμάει στη μάχη. Ξεκλίναμε και δεν θέλουμε να επιστρέψουμε. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να μετανοήσουμε από την κακία. Και δεν ήρθαμε εις εαυτόν, κρατώντας το κεφάλι μας να αναρωτηθούμε: Τι ήταν αυτό που έκανα; Ο πελαργός και το τρυγόνι, ο γερανός και το χελιδόνι γνωρίζουν και φυλάττουν τους διορισμένους καιρούς. Ο Κύριος είπε στους Φαρισαίους: «Υποκριταί, το μεν πρόσωπον του ουρανού εξεύρετε να διακρίντε, τα δε σημεία των καιρών δεν δύνασθε;». Δεν γνωρίζουμε την κρίση του Κυρίου.

Να μην περάσει και αυτό το καλοκαίρι χωρίς μετάνοια, επιστροφή, τακτοποίηση. Διαφορετικά θα χύσουμε δάκρυα, όπως και ο προφήτης, καθώς τραγικά αντάμα θα ομολογούμε: «Παρήλθεν ο θερισμός, ετελείωσε το θέρος, και ημείς δεν εσώθημεν», (Ιερεμίας 8/20).



**Με εκτίμηση, για το Ελεύθερο ΒΗΜΑ,  
Τέριος Πετροβατζής**



# Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

**Μ**έσα σε όλα τα συσσωρευμένα και διαδοχικά γεγονότα των τελευταίων μηνών, τραγικά πέρα για πέρα λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού, η οποία έχει μεταμορφώσει την καθημερινότητά μας, ήρθε και η δολοφονία του Αφροαμερικανού Τζωρτζ Φλόιντ να συγκλονίσει τις ΗΠΑ και τον κόσμο ολόκληρο. Ψυχές, συνειδήσεις, κοινωνίες σε ταραχή. Μαζικές διαμαρτυρίες και βίαιες διαδηλώσεις έχουν φέρει τα πάνω κάτω, έχοντας ξεπεράσει σημαντοδοτημένα νομικά πλαίσια, θεσμούς και στοιχειώδεις δικλείδες κοινωνικής ασφάλειας.

Κάποιοι θα βρεθούν να κουνήσουν θυμόσοφα το κεφάλι και να μας πουν «χαλεποί οι καιροί!» Μα αυτό το ξέρουμε. Τως εκείνο που δεν προσέξαμε, είναι ότι οι καιροί έχουν πλέον μετατραπεί σε σκοτεινούς εφιάλτες, τρομακτικές αβύσ-

σους, ερεβώδη φόβητρα της ζωής και αυτής της ανθρώπινης ύπαρξης. Και αυτό δεν έγινε χτες, πάνε χρόνια τώρα. Απλά η επαναλαμβανόμενη σύγχρονη πραγματικότητά μας υπενθυμίζει του λόγου το αληθές.

Πρέπει να ήταν 4 Μαΐου 1992, όταν ο Bill Stout, παρουσιαστής και σχολιαστής του διεθνούς Αμερικανικού Πρακτορείου Ειδήσεων CBS, σχολίαζε μεταξύ άλλων τα εξής: «Τι αξία έχει αν πηγαίνουμε στη σελήνη κι απ' την άλλη δεν μπορούμε να αποφύγουμε όλες αυτές τις καταστροφές και τη βία των ημερών?».

Τι είχε προηγηθεί όμως; Επί 5 ημέρες η πόλις του Λος Άντζελες είχε μεταβληθεί σε πεδίο μάχης, μετά την εν ψυχρώ δολοφονία μιας δεκαπεντάχρονης Αφροαμερικανής σε Κορεάτικο μαγαζί απ' την ιδιοκτήτρια, Κορεάτισσα κι αυτή. Μετά

από λίγες μέρες ακολούθησε ο ανηλεής ξυλοδαρμός ενός άλλου Αφροαμερικανού, του Κινγκ Ρόντινι, ο οποίος σώθηκε ως εκ θαύματος, βαρύτατα τραυματισμένος.

Όσοι αστυνομικοί συμμετείχαν στον ξυλοδαρμό, δικάστηκαν και αθωώθηκαν. Οι συμμετασχόντες ένοχοι ήσαν δέκα λευκοί, ένας Κορεάτης και ένας Ισπανόφωνος. Μετά την ετυμηγορία η «πόλις των αγέλων» (Λος Άντζελες) μετατράπηκε σε πόλη των ερειπίων. Οι εκδηλώσεις βίας ανεξέλεγκτες, οι καταστροφές τεράστιες, το πλιότικο εφιαλτικό. Σε αμέτρητα σημεία της πόλης μαίνονταν οι πυρκαγιές. Το νοσοκομείο Βερνόν καταστράφηκε. Μαγαζιά, εμπορικές επιχειρήσεις, εστιατόρια, δημόσιες και ιδιωτικές περιουσίες λεηλατήθηκαν. Το δράμα διαδεχόταν η τραγωδία, και την τραγωδία ο σουρεαλισμός, αφού οι πάσης φύσεως



## Γένεσις 8 / 21 «... ο λογισμός της καρδιάς του ανθρώπου είναι κακός εκ νηπιότητος αυτού»

πλιατσικολόγοι έκλεβαν από διακοσμιακές γλάστρες μέχρι συσκευασίες με χαρτί κουζίνας.

Καταιγισμός πυροβολισμών στα τυφλά, αλλά και αθέατοι ελεύθεροι σκοπευτές. Οι πάνοπλοι σιδερόφρακτοι αστυνομικοί και τα μέλη της Αμερικανικής εθνοφρουράς μάταια προσπαθούσαν να καταστήλουν το κακό. Ένα ποτάμι βίας κυλούσε ασταμάτητο και ανεξέλεγκτο. Όταν καταλάγιασε το κύμα της οργής και της αγανάκτησης, όταν το πνεύμα της καταστροφής εκλογικεύθηκε, υπήρχαν 58 νεκροί, 2400 τραυματίες και είχαν γίνει 13-14.000 συλλήψεις.

Μήπως τα τραύματα επουλώθηκαν; Όχι βεβαίως. Σήμερα, 28 χρόνια αργότερα, το κύμα βίας, οι δολοφονίες, οι κακουργηματικές ενέργειες μεταξύ λευκών και εγχρώμων στις ΗΠΑ καλά κρατούν. Και το ερώτημα που γεννιέται είναι πεστικά βασανιστικό. Συνειρμοί, σκέψεις, διλήμματα ταυτόχρονα δημιουργούνται. Και η απόληξη αυτής της συλλογιστικής διαδικασίας οδηγεί στο κρίσιμο ερώτημα:

### Πού βρίσκεται άραγε η ρίζα του κακού, που είναι απλωμένο σε όλο τον κόσμο;

Ισχύει το Σωκρατικό «ουδείς εκών κακός» (Κανείς δεν είναι κακός με τη θέλησή του); (Πλάτωνος – Πολιτεία) ή διατυπωμένο διαφορετικά στον Τίμαιο «Κακός μεν γαρ εκών ουδείς»; Μέχρι που μπορεί να φθάσει το ηθελημένο κακό, ο δόλος, η ραδιουργία, οι προαποφασισμένες και εκτελεσμένες κακουργηματικές πράξεις σε όλες τις μορφές τους;

Στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε την ιστορία του Κάιν και του Άβελ

(Γεν. 4/4-5). Μια σχέση αδελφική αρχικά, που στη συνέχεια σπάει και η αδελφοκτονία σημαδεύει και ρημάζει τη ζωή των 2 αυτών προσώπων. Αιτία; Η προσφορά του Άβελ που έγινε δεκτή απ' τον Κύριο, ενώ του Κάιν δεν έγινε. Και τότε ο Κάιν αποκαλύπτει έναν χαρακτήρα εωσφορικό, δολοφονώντας τον αδελφό του. Ένας φόνος προσχεδιασμένος και μελετημένος. Δεν υπήρχαν ελαφρυντικές περιστάσεις, δεν ήταν ένα ατύχημα εξ αμελείας, ούτε ενήργησε ο Κάιν ευρισκόμενος εν βρασμώ ψυχικής οργής ή σε νόμιμη άμυνα. Επίσης δεν ήταν μειωμένου καταλογισμού. Σχεδιάζει, μελετά, αρχιτεκτονεί, μηχανεύεται το έγκλημά του και το πραγματοποιεί εν ψυχρώ.

Έτσι ενώπιον μας διαγράφεται μια απ' τις πρώτες ποινικά κολάσιμες πράξεις: η φρικτή αδελφοκτονία. Ο δόλος του Κάιν κυριαρχεί καθώς γνώριζε πολύ καλά τι έκανε. Ούτε βεβαίως μπορεί να επικαλεσθεί κάποιου είδους άγνοια ή πλάνη περί τα πράγματα. Εξάλλου το χοντροκομμένο και αναίσχυντο ψέμα του όταν ρωτήθηκε απ' τον Κύριο «...Πού είναι Άβελ ο αδελφός σου; Ο δε είπε, Δεν εξεύρω μη φύλαξ του αδελφού μου είμαι εγώ;», (Γεν. 4/9), δεν είναι παρά η επισφράγιση της δόλιας και σκοτεινής συμπεριφοράς του.

Ακόμα, στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε για δύο φάσεις στη ζωή του αποστόλου Παύλου. Στην πρώτη ο ευαγγελιστής Λουκάς μας περιγράφει τον Παύλο τον καιρό της απιστίας του, Πράξεις 9/1 «Ο δε Σάββλος, πνέων έπι απειρήν και φόνον κατά των μαθητών του Κυρίου...». Η ζοφερή εικόνα ενός φανατικού και τυφλωμένου Φαρισαίου, γεμάτου

φονικά κίνητρα και προθέσεις εναντίον των χριστιανών. Στη δεύτερη φάση της ζωής του, της πνευματικής και υπηρετικής προς τον Σωτήρα του Χριστό, ο ίδιος, κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα, διασαλπίζει στους Αθηναίους (Πράξεις 17/30): «Τους καιρούς λοιπόν της αγνοίας παραβλέψας ο Θεός τώρα παραγγέλλει εις πάντας τους ανθρώπους πανταχού να μετανοήσι...».

Στη μία περίπτωση ο Παύλος (Σαύλος) ενεργεί ως εγκληματίας. Παραβιάζει α) τον Θεϊκό νόμο, που γνωρίζει απέξω και ανακατωτά, «Ου φονεύσεις», Δευτ. 5/17. Παραβιάζει β) τον Ποινικό νόμο, ως ηθικός αυτουργός σε κατά συρροή ανθρωποκτονίες εκ προθέσεως, γίνεται συναυτουργός και συνεργός. Κατ' αναλογία και αντιστοιχία του Δικαικού συστήματος που αφορά την Ποινική Δικαιοσύνη διαχρονικά, ο Παύλος (Σαύλος) θα εδικάζετο σαν κοινός κακούργος.

Πιθανώς κάποιοι θα ισχυριστούν: «Μα αγνοούσε ο Παύλος (Σαύλος), έχει λοιπόν ελαφρυντικά». Και θα συνεχίσουν: «Μήπως ο ίδιος δεν αναγνωρίζει στην Α' προς Τιμόθεο 1/13 «...ηλεήθην όμως διότι αγνοών έπραξα εν απιστία». Ας περάσουμε όμως σε μια βαθύτερη εκτίμηση «της αγνοίας». Πρόκειται για ελαφρυντικό ή για την πραγματική εξήγηση ενός κακού, του φόνου στην προκειμένη περίπτωση, που εκθέτει και αποκαλύπτει το περιεχόμενο της ανθρώπινης καρδιάς; Το «ηλεήθην» δεν είναι παρά η εξήγηση και η έντιμη αναγνώριση μιας εν μετανοία καρδιάς και μιας ύπαρξης ελεημένης απ' τον Θεό.



# Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

## ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

Είναι οι ρίζες του κακού που έχουν απλώσει και έχουν μετατρέψει το δέντρο της ζωής σε δέντρο κατάρτας και αμαρτίας. Ο Παύλος το έχει συνειδητοποιήσει γι' αυτό η ομολογία του, ότι ελεήθηκε δεν μπορεί να νοηθεί σαν ένας έμμεσος τρόπος δικαιολόγησης της απιστίας του αλλά σαν ένα ξέσπασμα ευγνώμονης ευχαριστίας προς τον Θεό.

Η αμαρτία της απιστίας δεν έχει δικαιολογητικά, ελαφρυντικές περιστάσεις ή βαθμούς δόλου όπως ο Ποινικός νομοθέτης ορίζει. Διαχρονικά, η αμαρτία της απιστίας παραμένει αμαρτία. Και τα πρωτογενή ματά της δεν διαβαθμίζονται σε κλίμακες δικαιολόγησης, μεγέθους ή ποσότητας. Ο απόστολος Ιάκωβος στην επιστολή του 2/10, διαλαλεί: «*Διότι όσους φυλάξη όλον τον νόμον και πιάση εις εν, έγινεν ένοχος πάντων*».

**Οι συνέπειες λοιπόν όλων αυτών των κακών με διάφορες μορφές και εστίες, ρίζα έχουν την ανθρώπινη καρδιά. Εκείνη θέλει, εκείνη επιθυμεί, εκείνη αποφασίζει, εκείνη εκτελεί.** Σε πολλές περιπτώσεις όμως, ψάχνοντας να βρει νερό, σκάβει λάκκους, όμως «*λάκκους συντετριμμένους, οίτινες δεν δύνανται να κρατήσωσι το ύδωρ*», Ιερ. 2/13. Στο κατά Μάρκο Ευαγγέλιο 7/21-23, ο ίδιος ο Κύριος με περισσή πειστικότητα έλεγε: «... *ότι το εξερχόμενον εκ του ανθρώπου, εκείνο μολύνει τον άνθρωπον διότι έσωθεν εκ της καρδιάς των ανθρώπων εξέρχονται οι λογισμοί οι κακοί, μοιχείαι, πορνείαι, φόνοι, κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ασέβλεια, βδέλυγμα πονηρόν, βλασφημία, υπερ-*

*φανία, αφροσύνη. Πάντα ταύτα τα πονηρά έσωθεν εξέρχονται, και μολύνουσι τον άνθρωπον*».

Έτσι λοιπόν διαγράφεται ένας κόσμος που λειτουργεί εν τω πονηρώ και κείται εν τω πονηρώ. Ένας κόσμος στο κέντρο του οποίου ήταν πάντοτε ο άνθρωπος, ο οποίος μετά την πτώση φιλοξενούσε μέσα του «... *κακία και πάντες οι σκοποί των διαλογισμών της καρδιάς αυτού ήσαν μόνον κακία πάσας τας ημέρας*», Γεν. 6/5, και επίσης στη Γεν. 8/21 διαβάζουμε ότι «*ο λογισμός της καρδιάς του ανθρώπου είναι κακός εκ νηπιότητος αυτού*».

Όσα λοιπόν συμβαίνουν στις μέρες μας δεν είναι παρά η αρνητική ανακύκλωση της ανθρώπινης ιστορίας, που αναδεικνύει τις ηθικές ασθένειες του ανθρώπινου είδους μέσα σε μια κυκλωτή κίνηση, συνεχική και αέναη μέσα στη διαδρομή του έως σήμερα. Εδώ, μάλιστα, ο απ. Ιάκωβος (1/13-14) με το σπάνιας τελειότητας και ακρίβειας θεολογικό του νυστέρι, έρχεται να αναδείξει και να ανατάμει την προς θάνατο ηθική αρρώστια του ανθρώπου, «*Μη δείς πειραζόμενος ας λήγῃ, ότι από Θεού πειράζομαι διότι ο Θεός είναι απείραστος κακών, και αυτός ουδένα πειράζει. Πειράζεται δε έκαστος, υπό της ιδίας αυτού επιθυμίας παρασυρόμενος και δε ληζόμενος. Έπειτα η επιθυμία αφού συληθήνῃ, γεννά την αμαρτίαν η δε αμαρτία εκτελεσθεΐσα γεννά τον θάνατον*».

Ο μηχανισμός, μας αποκαλύπτει τη θανατηφόρα κίνηση και κατάληξη του. Η ρίζα, η ανθρώπινη καρδιά, ο μηχανισμός ανάλλαχτος και αναντικατάστατος. Στο σημείο αυτό μπορούμε να θυμηθούμε τον Σοφοκλή στην Αντιγόνη, που υμνεί εύστοχα και χαρακτηριστικά τον άν-

θρωπο, αλλά και ταυτόχρονα τον κατακρίνει:

*«Αυτός και γλώσσαν έμαθεν και σπύια να σκεπάζει και νόμους εστερέωσε και φρόνημα σπουδάξει [...] Αυτός το κάθε ανέβηπιστο με τέχνη μηχανεύει πότε κακόν ορέγεται, πότε καλό γυρεύει.»*

Επίσης είναι απαραίτητο να σημειώσουμε τα εξής: και αν ακόμα δεχθούμε σαν καλοπροαίρετο το επιχείρημα – απλοϊκό πάντως σε κάθε περίπτωση, και γι' αυτό όχι πειστικό – ότι εκείνο το οποίο πράττει κάποιος δεν γνωρίζει επειδή εκείνο το οποίο θέλει, τούτο δεν πράττει, αλλά εκείνο το οποίο μισεί, τούτο πράττει (Ρωμ. 7/15), είναι σαφές ότι ο υπόλογος, όχι μόνο δεν αγνοεί, αλλά αντιθέτως γνωρίζει άριστα περί τίνος πρόκειται.

Γιατί; Το προηγούμενο εδάφιο, το 14, δίδει την απάντηση. Είναι η σαφής γνώση και συναίσθηση του αμαρτωλού, «*Διότι εξεύρομεν ότι ο νόμος είναι πνευματικός εγώ δε είμαι σαρκικός πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν*», (Ρωμ. 7/14).

Από τη στιγμή λοιπόν, που κάποιος αναγνωρίζει και ομολογεί ότι είναι πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν, τι υπολείπεται, τι απομένει; Α) Η προσωπική ομολογία της αμαρτίας. Β) Η έντιμη αποδοχή της αιτίας της. Δηλ. ο νόμος της αμαρτίας που αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο και τον εμποδίζει να πράττει το καλό. Γ) Και τελικά η ανάγκη της εσωτερικής απελευθέρωσης από έναν εξωτερικό παράγοντα. Αυτός διακηρύσσεται πανηγυρικά στο Ρωμ. 7/24-25: «*Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ τις θέλει*

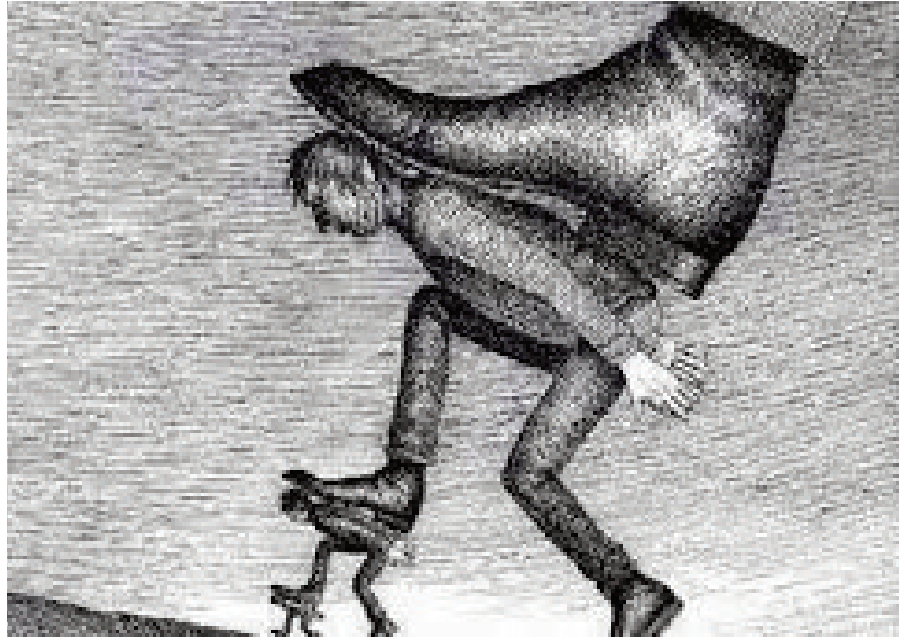
με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου; Ευχαριστώ εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών», φωνάζει με ευγνωμοσύνη και ανακούφιση ο απ. Παύλος. Και η φωνή του δεν είναι παρά η φωνή όλων μας, που αποκρούει νικηφόρα κάθε επιχείρημα περί αγνοίας, μη παρέχοντας κανένα ελαφρυντικό.

Ο Νόμος, τέλειος από κάθε πλευρά εκ μέρους του Θεού, δεν μπόρεσε, ούτε μπορεί να εφαρμοσθεί από τον άνθρωπο, γιατί ο άνθρωπος αμάρτησε και αμαρτάνει. Ως απόγονος δε και κληρονόμος των εκπεσόντων πρωτοπλάστων ζει καθημερινά τον πνευματικό θάνατο, και όχι μόνο, αλλά γεύεται και τον βιολογικό, Ψαλμ. 90/10 «Αι ημέραι της ζωής ημών είναι καθ' εαυτάς εβδομήκοντα έτη, και εάν, εν ευρωσσία, ογδοήκοντα έτη...».

Πώς θα χτυπηθεί λοιπόν το κακό στη ρίζα του; Ο Νόμος, αν και τέλειος, δεν μπόρεσε να δώσει τη λύση. Στάθηκε παιδαγωγός και επιβεβαίωσε την αμαρτία μας. Έτσι η δικαιοσύνη του Θεού σχεδιάζει μια εμπνευσμένη λύση. Θα αναλάβει κάποιος να συγκρουστεί με την αμαρτία και να την νικήσει γενόμενος θυσία, χάριν όλων ημών, αφού «Και σχεδόν με αίμα καθαρίζονται πάντα κατά τον νόμον, και χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις», (Εβρ. 9/22).

Ποιος θα είναι αυτός; Είναι η στιγμή που ακούγεται η φωνή του μεγάλου εθελοντή: «Τότε είπα, Ιδού, έρχομαι...», (Ψαλμ. 40/7), «Τότε είπον, Ιδού, έρχομαι, (εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένον περί εμού,) διά να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά σου», (Εβρ. 10/7). Ο Υιός του Θεού εισέρχεται στα ανθρώπινα πράγματα για να σπκώσει την αμαρτία μας, παραδίδοντας τον Εαυτόν Του λύτρο αντί πολλών στον Σταυρό του Γολγοθά. Τη θυσία αυτή την αποδέχεται ο Ουράνιος Πατέρας, γιατί είναι ντυμένη από ηθική τελειότητα. Δεν μπορεί να την αρνηθεί.

Ο αναμάρτητος Υιός προσφέρει τον Εαυτόν Του θυσία. Η δικαιοσύνη του Θεού ικανοποιείται. Ο



«Πάντες εξέκλιναν, ομού εξηχρειώθησαν δεν υπάρχει ο πράττων αγάθόν δεν υπάρχει ουδέ εις.»

Προς Ρωμαίους 3/12

Υιός είναι άγιος και αψεγάδιαστος. Το ίδιο και η προσφορά Του. Ο Πατέρας την αποδέχεται. Ο Ιησούς, ως τέλειος άνθρωπος κατά την περίοδο της ενανθρώπισής Του, εκπροσωπεί νικηφόρα το ανθρώπινο γένος. Ο εκπεσών αμαρτωλός μπορεί να ξαναβρεί την αρχική του θέση στα αιώνια σχέδια του Θεού, δια πίστεως στο πρόσωπο και το έργο του Υιού.

Αυτή την αποκάλυψη έχει προ οφθαλμών ο απ. Παύλος, γράφοντας στη Α' Κορ. 15/55-57: «Πού, θάνατε, το κέντρον σου; πού, άδη, η νίκη σου; Το δε κέντρον του θανάτου είναι η αμαρτία και η δύναμις της αμαρτίας ο νόμος. Αληθά χάρις εις τον Θεόν, όστις δίδει εις ημάς την νίκην διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.»

Στο διά ταύτα, λοιπόν, η απάντηση είναι πλήρης. Ελπίς σωτηρίας υπάρχει. Και ακόμα υπάρχει ρωγμή για να διεισδύσει άπλετα ακτίνα φωτός.

Επίσης απάντηση δίδεται δυνατά και πειστικά στο Ρωμ. 1/16: «...το ευαγγέλιον του Χριστού είναι δύναμις Θεού προς σωτηρίαν εις πάντα τον πιστεύοντα...». Κατά συνέπεια δεν αποτελεί γρίφο άλυτο ή αίνιγμα, πολύ

περισσότερο σπαζοκεφαλιά ή σταυρόλεξο για δυνατούς λύτες. Απευθύνεται σε όλους. Έχει όμως 2 όρους. Απλή καρδιά και ταπεινή. Στο Ρωμ. 1/13 διαγράφεται η απλότητα της σωτηρίας, «Διότι πας όστις επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου, θέλει σωθή». Στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου 5/3 ξεχύνεται επίσης ο έπαινος και το αποτέλεσμα της ταπεινής καρδιάς, «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών». Δεν πρέπει όμως να χάνουμε απ' το βλέμμα μας και τον συνοδοιπόρο της απλότητας και της ταπείνωσης. Είναι η μετάνοια, την οποία «Και εις τα έθνη λοιπόν έδωκεν ο Θεός εις ζωήν», Πράξεις 11/18. Ας μη χρονοτριβείς, υπάρχει το φως, μπορεί να ξεχυθεί και στην προσωπική σου ζωή.

Πιάσου καλά στον βράχο των αιώνων και πέρασε στην αντίπερα όχθη. Δεν βλέπεις τον Πατέρα; Σε περιμένει όπως τον άσωτο. Η γη της αιωνιότητας και της χαράς είναι εκεί και για σένα. Παντοτινή κληρονομιά σου, αν το θελήσεις. Γένοιο.

Ιωάννης Γρίζος

# Καιροί και αυτοί!!!

## Ελπίδα – Γαλήνη μέσα στην τρικυμία

Μάιος 2020. Μέρες περίεργες, μπερδεμένες και θολές. Φόβος, αμηχανία, σκέψεις, αναθεωρήσεις, ελπίδες. Αλήθεια, ποιος μπορούσε καιρό πριν να φαντασθεί όλα αυτά! Ήταν απόλυτα σίγουρος ο άνθρωπος, και έτσι πορευόταν, πως όλα τα μπορεί. Αμ δε! Άλλα λέει και δείχνει η πραγματικότητα.

Ένας τόσος δα μικρός, αόρατος ιός κοροϊδεύει κατάμουτρα την ανθρώπινη αλαζονεία και ανεμελιά. Μας υπενθυμίζει δε πως στις δικές του επιλογές δεν υπάρχει πλούσιος ή φτωχός, όμορφος ή άσχημος, επώνυμος ή ανώνυμος. Προκλητικά μάλιστα λέει, πως δεν εξαγοράζεται ούτε πείθεται από τη διπλωματική γλώσσα ή τα ευκολόγια.

Είναι εκείνες οι στιγμές που ο άνθρωπος βρίσκεται σε σύγχυση, αμηχανία και ανημποριά. Πόση δε λύπη προκαλεί, για όποιον θέλει να ακούσει, ο ήχος ενός μεγάλου παράπονου: **«Επειδή δεν είναι Θεός εν τω Ισραήλ, διά τούτο υπάγετε να ερωτήσετε τον Βέβη Ζεβούβ, τον θεόν της Ακκαρών;»**, Β΄ Βασ.1/3.

Και που θα πάει; Πόσο θα κρατήσει; Σκέψεις, γνώμες, αποφάσεις, πειραματισμοί συνθέτουν το παζλ της καθημερινότητάς μας και σε λούζει κρύος ιδρώτας και βαθιά θλίψη όταν ακούς να γίνονται επιλογές για το ποιος θα ζήσει και ποιος θα φύγει. Τι αξίζει περισσότερο η υγεία ή η οικονομία;

Να φύγουν οι γέροι; Ναι, είναι καλό για τα ταμεία. Τι θα γίνουν όμως και αυτοί οι νέοι που ζούσαν από τη σύνταξη των παππούδων και γιαγιάδων;

Θυμάμαι μέσα σ' αυτή την αμύχανη θολούρα και τον φόβο των επερχόμενων δεινών, την πρώτη φράση που μάθαμε στο σχολείο στα Λατινικά: **Dum spiro spero!** (Όσον αναπνέω,

ελπίζω). Επίκαιρο όσο ποτέ άλλοτε. Πόσο συχνά ακούς, για να εμπεδώσεις, τις λέξεις: **συμμόρφωση, υπομονή, ελπίδα.**

Και αν τα δυο πρώτα είναι πιο φυσικά και χειροपाστά, τι γίνεται με το τρίτο; Την ελπίδα. Τι είναι; Πού βασιλεύει; Πώς μπορεί να κατοικήσει μόλις στην καρδιά και τον νου; Είναι αναλώσιμη; Φευγαλέα; Αγοράζεται; Ποιος ο στόχος της; Ποιος ο εμπνευστής και ο εγγυητής ότι δεν θα με ντροπιάσει και απογοητεύσει; Αξίζει να την έχω, να την καλλιεργώ, να την ποτίζω....;

Προτείνω, σαν χριστιανοί, να σκύψουμε βαθιά σ' αυτό που ίσως δεν γεύομαι στην ολότητά του και που, ενώ όσο είναι ζωντανό με στηρίζει, εν τούτοις, ίσως άθελά μου, αφήνω να μαραζώνει. Ας ψάξουμε μέσα στον Λόγο του Θεού και ας διδαχθούμε από εμπειρίες ανθρώπων σαν και μας, που έζησαν και περπάτησαν **καίτοι μη έχοντες ελπίδα πιστεύσαντες επ' ελπίδι [...] πεπειθότες ότι ο υποσχεθείς είναι πιστός και δυνατός να εκτελέσει το υποσχεθέν** (Ρωμ. 4/18, 21), ανθρώπων που βγήκαν νικητές και όταν **«πάσα εηπίς σωτηρίας είχε πηλόν αφαιρεθεί»**, (Πραξ.27/20) χριστιανοί που εγκατέστηκαν και λειδορήθηκαν επειδή είχαν αγκαλιάσει με ελπίδα την εκπλήρωση των επαγγελιών από τον Θεό (Πραξ.26/7), και είχε ριζώσει βαθιά στην καρδιά τους η βέβαιη ελπίδα περί αναστάσεως των νεκρών (Πραξ.23/6).

Άνθρωποι που, πριν από μας, σφράγισαν και επιβεβαίωσαν με το περπάτημά τους, πως ο μόνος σίγουρος οδηγός αλλά και ακλόνητο θεμέλιο είναι ο δικός Του Λόγος που φυτεύει, ποτίζει, αυξάνει και προκαλεί την καρποφορία κάθε αγαθού.

Με προτρέπει αυτός ο Λόγος να «κατεργάζομαι με φόβο και τρόμο» τη σωτηρία που ο Θεός μου χάρισε με τον Χριστό, και όπου κυρίαρχο στοιχείο της είναι η ελπίδα που μαζί με την πίστη είναι οι ράγες στις οποίες κινείται το τραίνο προς την αιωνιότητα μαζί Του. Στο ταξίδι αυτό φωτεινός σηματοδότης «ο Χριστός [...], η εηπίς της δόξης», (Κολ.1/27), κινήτρια δύναμη η «...εηπίδα, η αποειταμειυμένη διά σας εν τοις ουρανοίς», (Κολ. 1/5), συνεχής βαθιά επιθυμία η προσμονή της επιφάνειας της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού (Τίτος 2/13). Και αυτό γιατί; Διότι ο ίδιος Λόγος βροντοφωνάζει και μας λέει, όπως και σ' αυτούς τότε: **«Διότι το πηλίτευμα ημών είναι εν ουρανοίς, οπόθεν και προσμένομεν Σωτήρα, τον Κύριον Ιησούν Χριστόν όστις θέλει μετασχηματίσει το σώμα της ταπεινώσεως ημών, ώστε να γείνη σύμμορφον με το σώμα της δόξης αυτού, κατά την ενέργειαν, διά της οποίας δύναται και να υποτάξη τα πάντα εις εαυτόν.»**, (Φιλ.3/20-21).

Αγαπητοί, στις καρδιές μας η ελπίδα είναι, πρέπει να είναι, κυρίαρχο στοιχείο, ζωντανή και καθαρή, χέρι πολύτιμης βοήθειας, κυρίως στις δύσκολες στιγμές.

Τι παρηγορητικά και ενθαρρυντικά τα λόγια του απ. Παύλου γι' αυτούς τους πιστούς που έμειναν πίσω, έχοντας βιώσει την αναχώρηση πιστών, προσφιλών προσώπων τους. «Κοιμήθηκαν», τους λέει και μας λέει, και περιμένουν να ακούσουν το «κέλευσμα». Υπάρχει ελπίδα, ζωντανή ελπίδα που ο φυσικός θάνατος δεν μπορεί να την εξαφανίσει (Α΄ Θεσ.4/13-18).

Τι θλίψη γι' αυτούς που είναι και παραμένουν **«ξένοι των διαθηκών της επαγγελίας, εηπίδα μη έχοντες»** γιατί



# Προς Ρωμαίους 5 / 1 «Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού...»

δεν θέλουν ο Χριστός να τους ελευθερώσει (Εφεσ.2/12).

Καρδιές κλειστές, άλλοτε αδιάφορες, άλλοτε σκληρές, δεν δέχονται την πρόσκληση και την ουράνια δωρεά του Θεού «*όστις θέλει να σωθώσι πάντες οι άνθρωποι και να έρθωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας*» (Α΄ Τιμ.2/4). Της αλήθειας που ελευθερώνει (Ιωάν. 8/32), και, φυτεύοντας στην καρδιά την ελπίδα, την μετατρέπει σε βεβαιότητα (Εβρ.11/1), κάνοντας έτσι την προσωπική, ειλικρινή πίστη κλειδί που «ανοίγει» τους ήδη «ανοιγμένους» ουραμούς, και τους βάζει πλέον στις λυτρωμένες καρδιές.

Φως, η ελπίδα, σε δρόμο δύσκολο και κακοτράχαλο. Σ' έναν κόσμο εχθρικό, γεμάτο αρνητικές εκπλήξεις και δυσάρεστα απρόοπτα. Ναι, είναι η ελπίδα που, ριζωμένη στην καρδιά σε κάνει να προχωράς, να σηκώνεσαι, να ατενίζεις στα μη βλεπόμενα, να συνειδητοποιείς ότι είσαι πάροικος και παρεπίδημος σ' αυτή τη γη και να τρέχεις με πίστη και υπομονή στον προκείμενο αγώνα, επιθυμώντας εκείνη την πατρίδα, που θεμελιωτής και δημιουργός της είναι ο Θεός (Εβρ. 11/13-16). Η ζωντανή, άσβεστη ελπίδα, παρ' όλα τα χτυπήματα, έκανε τον Ιώβ να πει αυτό το θαυμαστό: «*Διότι εξεύρω ότι ζη ο Λυτρωτής μου, και θέλει εγερθή εν ιοις εσχάτοις καιροίς επί της γης*», (Ιώβ 19/25).

Ελπίδα που με τη βαθιά εμπιστοσύνη έδειχνε την προσδοκία της εκ νεκρών ανάστασης. Αυτή μου δείχνει ο Λόγος του Θεού να σφιχταγκαλιάσω, να την ποτίσω, να την κάνω να θηριέψει με το νερό της πιστότητας του Θεού.

Είναι, βέβαια, στιγμές – λίγο πολύ για όλους μας – που πράγματι ατονούν οι καρδιές από την ελπίδα που ανα-

βάλλεται (Παρ.13/12). Η έρχονται καταστάσεις που, σαν στον Ασάφ στον Ψαλμό 73, σπέρνουν αμφιβολίες, επιφέρουν κούραση και λες: «*Αρα, ματαιώς εκαθάρισα την καρδίαν μου, και ένυσα εν αθωότητι τας χείρας μου*», (Ψαλμ.73/13). Η έρχονται σκέψεις μπερδεμένες από άγνοια και έλλειψη προσοχής, που λες με κάποιο είδος απογοήτευσης: «*ημείς δε ηλπίζομεν ότι αυτός είναι ο μέγλων να λυτρώση τον Ισραήλ*», (Λουκ.24/21). Η σκέφτεσαι – και ας μη τολμάς να το πεις δυνατά: «*Πού είναι η υπόσχεσις της παρουσίας αυτού; [...] τα πάντα διαμένουσιν ούτως απ' αρχής της κτίσεως*», (Β΄ Περτ.3/4).

Ο ίδιος πειραστής τότε και τώρα. Η ίδια μεθοδολογία. Οι ίδιες εισηγήσεις και παγίδες να καθίσω να «κουβεντιάσω» μαζί του μέχρι να με φέρει στο δικό του χώρο...

Ο Κύριος πόσες και πόσες φορές δεν μας έχει προειδοποιήσει, δίνοντάς μας και εφόδια και πανοπλία να αντισταθούμε στην πονηρή ημέρα (Εφεσ. 6/10-18).

Πόσο ο Λόγος Του προσπαθεί «να διεγείρη δι' υπενθυμίσεως την ειλικρινή μας διάνοια», (Β΄ Περτ.3/1). Ας προσέξω μην αγαπήσω τα δώρα περισσότερο από τον Δωρητή τους ή το έργο περισσότερο από τον Εργοδότη του. Μην εσιτιάσω «κοντόφθαλμα» την ελπίδα μου στη γήινη ευτυχία ή επιτυχία στο έργο, γιατί η πραγματική ζωή στηρίζεται στα αγαθά κίνητρα της καρδιάς, τα οποία με οδηγούν σε στενή προσωπική σχέση μ' Αυτόν που με έχει λυτρώσει.

Αυτός μου λείπει και μου επιβεβαιώνει αυτό που είναι η στέρεη βάση της πίστης και της ελπίδας μου: «...*τώρα είμεθα τέκνα Θεού*» (Α΄ Ιωάν.3/2), τε-

λεία και παύλα. Γιατί; Διότι ο Παράκλητος, που μας εδόθη ως σφραγίς και αρραβώνας, επειδή ποτέψαμε στο Ευαγγέλιο της σωτηρίας (Εφεσ.1/13-14), μας επιβεβαιώνει πως: «...*εκ Θεού*» γεννηθήκαμε, και «*ουχί εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός*», (Ιωάν.1/12-13).

«*[...] τώρα είμεθα τέκνα Θεού*» (στέρεη διακήρυξη), «*και έπι δεν εμφανερώθη τι θέλομεν είσθαι*» (αντικείμενο ελπίδας και προσμονής), «*εξεύρομεν όμως*» (αξιοπιστία του υποσχεθέντα), «*ότι [...] θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν*» (αντικείμενο ελπίδας), «*διότι θέλομεν ιδεί αυτόν καθώς είναι*» (νέα πραγματικότητα), (Α΄ Ιωάν.3/2).

Και; «*Και πας όστις έχει την ελπίδα ταύτην επ' αυτόν, καθαρίζει εαυτόν, καθώς εκείνος είναι καθαρός*», (Α΄ Ιωάν. 3/3). Καθαρίζει κίνητρα και ελαττήρια ... νέα καρδιά ... νέα φύση. Ναι, δεν υπάρχει άλλος δρόμος ή τρόπος και αυτό γιατί η πίστη με την εμπιστοσύνη, η αγάπη και η ελπίδα, είναι οι όψεις και τα στοιχεία μιας νέας πνευματικής στάσης ζωής.

Δεν είναι τυχαίο στο πόσο ο απ. Παύλος θεωρεί δυνατό το σχοινί το πλεγμένο με την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη (Α΄ Κορ.13/13).

Μην ξεχνάμε, αγαπητοί, ακόμα, πως ο Κύριος όλους αυτούς που χωρίς να Τον δουν, να Τον ακούσουν, να Τον ψηλαφίσουν, να δουν τον άδειο τάφο Του, τους αποκαλεί μακάριους, διότι ξεκίνησαν και πορεύονται με τα μάτια της πίστης και τη ζεστασιά της ελπίδας.

Αλήθεια, πότε φάνηκε η «χαρραυγή» της ελπίδας; Με το που ακούστηκε από τα δικά Του χείλη εκείνη η προφητική καλή αγγελία (Γεν.3/15), ότι θαρθεί μια

# Καιροί και αυτοί!!!

## Ελπίδα – Γαλήνη μέσα στην τρικυμία

### ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 7

μέρα που το σπέρμα της γυναίκας θα συντρίψει την κεφαλή του δράκοντα. Και είναι ο ίδιος ο Θεός που την ποτίζει, την καθαρίζει με τις επεμβάσεις Του στο περπάτημα του ανθρώπου, τη φωτίζει με τους λόγους Του, δείχνοντας το πόσο είναι στεναχωρημένος που το πλάσμα Του έχει γυρίσει την πλάτη με αυθάδη αλαζονεία.

Τη φυτεύει στην καρδιά του γενάρχη Αβραάμ και τον καλεί να περπατήσει επ' ελπίδι έναν δρόμο, που κάθε άλλο παρά σιγουριά του εξασφάλιζε. Τον περνά από τη φοβερή δοκιμασία, όπου όλη του η ελπίδα για πλήθος απογόνων, για ευλογία εθνών, είναι έτοιμη να γκρεμιστεί, ζητώντας του, τον φορέα και εγγυητή της ελπίδας του, να τον προσφέρει ως θυσία. Τέλος, μέχρι εδώ!!! Όχι...πιστεύω στην πιστότητα του Θεού...στην ανάσταση... Ναι, η ελπίδα είναι ζωντανή όχι γιατί έτσι την νοιώθω, αλλά γιατί πιστός είναι ο υποσχεθείς. Η ζωή μου και του γιού μου και των υποσχεθέντων απογόνων μου είναι στα χέρια του Θεού.

Και έτσι είναι! Σ' αυτούς τους απογόνους και με αυτούς ο Θεός ξεδιπλώνει και εξελίσσει την πραγμάτωση του λυτρωτικού Του έργου για τον άνθρωπο, για όλους εμάς.

Επιτυχίες, αποτυχίες, ήττες, νίκες, πσωγυρίσματα, θαυμαστές επεμβάσεις, απελευθερώσεις, προφητικός λόγος, ευλογημένοι άνθρωποι, έθνη δυνατά και λαοί ζουν και κινούνται στη μακροθυμία και το έλεος του Θεού. Λυχνάρáκι που τρεμοσβήνει μερικές φορές, η πίστη. Προβολέας λαμπρός ο Λόγος Του, θολή και αδύναμη η ελπίδα. Και

όμως, πάντα ο Δημιουργός εργαζόταν να μείνει ζωντανή η λαχτάρα γι' Αυτόν στον οποίο θα ήλπιζαν όλα τα έθνη και για Τον οποίο ο προφήτης κράζει «*Είθε να έσχιζες τους ουρανοίς, να κατέβαινες, (Ησαΐας 64/1)...να επέβλεπες «εις τον πτωχόν, και συντριμμένον το πνεύμα, και τρέμοντα τον λόγον μου» (Ησαΐας 66/2).*

Καλεί, όπως και τότε, τον άνθρωπο να σταθεί ταπεινά, έντιμα και με ειλικρίνεια να κατανοήσει πως δεν υπάρχει άλλου σωτηρία και απελευθέρωση, και πως «...*Κυρίου του Θεού είναι η λύτρωσις από του θανάτου»*, (Ψαλμ. 68/20).

Ναι, ίσως περισσότερο σήμερα με αυτά που γίνονται γύρω μας, μέσα σε αυτή την αλαζονεία, στην έλλειψη αξιών, στην πεισματική θέση, ο άνθρωπος και οι ηγέτες του να μην προσέχουν φωνές και προειδοποιήσεις, καταγεγραμμένες στην εκδικητική αντεπίθεση της φύσης, λέω, πως περισσότερο σήμερα έχω ανάγκη να κρατώ ζωντανή την πίστη και την ελπίδα μου σ' Αυτόν, ο οποίος με βεβαιώνει πως στην επιστροφή και στην ανάπαυση είναι η σωτηρία μου, στην πouxία και στην πεποίθηση (σ' Αυτόν) θέλει είναι η δύναμης μου (Ησαΐας 30/15). Και αγκαλιάζοντας όλα αυτά, μου λέει: Δεν θα εξέλθεις με βία, σαν να είσαι κυνηγημένος...διότι ο Κύριος θα πάει μπροστά σου και Αυτός θα είναι η οπισθοφυλακή σου, (Ησαΐας 52/12). Και μου υπενθυμίζει πως Αυτός είναι ο ποιμένας μου – που την ζωή Του έβαλε υπέρ των προβάτων Του – και πως στην κοιλάδα της σκιάς του θανάτου φαίνεται και αποτυπώνεται η σκιά ακριβώς γιατί και εκεί υπάρχει το δικό Του φως (Ψαλμ. 23).

Αγκαλιάζοντας και κάνοντας κτήμα μου αυτές τις διαβεβαιώσεις ας προχωράω με ζωντανή ελπίδα, που αν καμιά φορά ατονεί ή φαίνεται πως χάνεται, είναι γιατί κάτι πρέπει να μάθω μέσα από τα σύννεφα που κρύβουν το φως του ήλιου, αλλά όχι τον ίδιο τον ήλιο. Αυτός είναι εκεί, ο ίδιος, η αγάπη Του δεν ατονεί, δεν λιγοστεύει, πάντα σε αγαπά, πάντα είναι βοήθειά μου ετοιμοτάτη εν ταις θλίψεσι και πάντα σίγουρο καταφύγιο (Ψαλμ.9/9). Γιατί; Διότι είναι Αυτός που «...*τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη»*, (Ησαΐας 53/4) και είναι Αυτός που έδωσε τη ζωή Του λύτρο για τη δική μου και τη δική σου.

Μόνο έτσι, περπατώντας στο δικό Του δρόμο, δικαιωμένος δια πίστεως, απελευθερωμένος και ανάλαφρος, έχω βαθιά ειρήνη στην καρδιά και γεύομαι από τώρα αυτά, που οι διαβεβαιώσεις Του μου προσφέρουν ως αντικείμενα ελπίδας.

Μιλούσαν οι αρχαίοι προφύτες στον λαό για φως, για ειρήνη, για απελευθέρωση και αποκατάσταση, για θεραπεία και ευημερία, αλλά τότε, όπως και σήμερα, ο εχθρός της ψυχής τα έστρεψε στις παγίδες της γήινης ευτυχίας και αναγνώρισης. Μιλούσαν για μέρες που ο λαός θα είχε πλήρη γνώση του Θεού, για ριζική ανανέωση καρδιών, για μεταστροφή και ευλογία των εθνών, και από τότε έδειχναν τη λαχταριστή πραγματικότητα της βασιλείας που θα ερχόταν με τον ερχομό Εκείνου του βασιλιά, που όμως, όταν ήλθε, οι ίδιοι προς τους οποίους οι προφύτες απευθύνονταν, δεν εδέχθησαν Αυτόν (Ιωάν.1/13), απέρριψαν και τελικά εθανάτωσαν (Πράξ. 3/11).

Και όμως, μέσα απ' αυτό το φρικτό



# Προς Ρωμαίους 5 / 1 «Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού...»

έγκλημα, μέσα σ' αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, που δυο κριτές (ο κόσμος και ο Πατέρας Θεός) καταδικάζουν με διαφορετικά κίνητρα και αιτιολογία το ίδιο πρόσωπο. Είναι εδώ, που με τρόπο θαυμαστό η **ελπίδα** γίνεται χειροπραστή. Η ευχή να ανοίξουν οι ουρανοί πραγματώνεται γιατί το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη από πάνω ως κάτω (Ματθ.27/51), έχοντας έτσι διά της πίστεως ελευθέρα την είσοδο προς τον Πατέρα (Εφεσ. 2/18) και την αιώνια βασιλεία (Β' Πέτρ.1/11).

Αλήθεια, με τον ερχομό του Ιησού Χριστού πόσο φαίνονται πλέον καθαρά όλα αυτά, που πρώτα ήταν ή φάνταζαν μακρινά και θαμπά. Όχι πια η γενική και ίσως κάπως απρόσωπη έννοια της ανάστασης, αλλά συγκεκριμένη, προσωπική, τωρινή, μέσα από αυτό το μεγαλειώδες «*Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή [...] Πιστεύεις τούτο;*», (Ιωάν. 11/25). Μάρθα, Ανδρέα, Μαρία ή όπως σε λένε...Όχι πλέον «μα» και «ίσως» αλλά: «...ο ακούων τον λόγον μου, και πιστεύων εις τον πέμψαντά με, έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν δεν έρχεται, αληθά μετέβη εκ του θανάτου εις την ζωήν», (Ιωάν.5/24).

Πόσο απλά, με εξουσία, μου λέει, πως όλα αυτά που είναι ο βαθύτερος πόθος της ελπίδας είναι πραγματικότητα, ναι και αμήν και είναι αποτεταμειυμένη για μας στους ουραμούς, (Κολ.1/5).

Και είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός που, μπαίνοντας στα δικά μας ρούχα, ξεδιαλύνει το μπερδεμα μεταξύ υλικού και πνευματικού, πρόσκαιρου και αιώνιου, συλλογικού και ατομικού, ρίχνοντας δε φως, μας προσκαλεί να βλέπουμε τα ελπιζόμενα με τα δικά Του μάτια,



σαν αυτό που η φερεγγυότητά Του μου το δίνει ως κάτι ήδη εκτελεσμένο. Πόσο καθαρά και υπομονετικά μου εξηγεί πως ο πόθος και το αντικείμενο της προσμονής και της ελπίδας, η αιώνια ζωή και το φως της, η νίκη επί του θανάτου, είναι ταυτόχρονα εδώ και στους ουραμούς, στην παρουσία του Θεού, και στην καρδιά μας. Είναι Αυτός που μέσω των λόγων Του, στρέφει τον προβολέα της ελπίδας μας στη νέα πατρίδα, στο απολυτρωμένο, ένδοξο και άφθαρτο σώμα μας, στην παλιγγενεσία.

Τι ελπίδα και τι χαρά να συμμετέχεις στην πορεία του θριάμβου, στο τραπέζι του γάμου, όχι σαν απλός καλεσμένος, αλλά σαν νύμφη και τιμώμενο πρόσωπο.

Λίγο ακόμα, μέρα με την μέρα, χρόνο

με τον χρόνο, με υπομονή και ελπίδα μέχρι την ώρα που ο Ίδιος έχει αποφασίσει «...ας τρέχωμεν μεθ' υπομονής τον προκειμένον εις ημάς αγώνα αποβλήποντες εις τον Ιησούν τον αρχηγόν και τεβειωτήν της πίστεως» μας (Εβρ. 12/1,2), ο οποίος είδε και βλέπει τους καρπούς του πόνου της ψυχής Του και χορταίνει και χαίρεται (Ησαΐας 53/11).

Και αυτό που κάποτε ήταν ελπιζόμενο και μακρινό, έγινε χειροπραστό και πραγματικό, και είναι το νέφος αυτό των μαρτύρων και των λυτρωμένων ανά τους αιώνες, μέρος των οποίων είμαστε και εμείς σήμερα, μαζεμένοι στο όνομά Του και ζεσταμένοι από την αγάπη Του.

# Καιροί και αυτοί!!!

## Ελπίδα – Γαλήνη μέσα στην τρικυμία

### ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 9

Όμως αγαπητοί, μην ξεχνώ, μη χαλαρώνω, διότι ο εχθρός της ψυχής μας δεν ατονεί και δεν σουχάζει. Σπέρνει δικόνοια, θεριεύει εγωισμούς, οδηγεί σε πόλωση και φανατισμό, κολακεύει ανθρώπους και τους εξυψώνει (αλήθεια, πόσο σπάνια ακούγεται από επώνυμους και μη, από επιστήμονες ή απλοϊκούς, το «αν θέλει ο Θεός», «πρώτα ο Θεός». Λες και ο Πλάστης και συντηρητής του σύμπαντος δεν υπάρχει, δεν συμμετέχει στα δρώμενα επί της γης, μια και την δική Του θέση την πήρε η επιστήμη και ο υπεράνθρωπος. Η το στόμα Του είναι κλειστό ή τα αυτιά μας είναι βουλωμένα και πεισματικά δεν θέλουμε να ακούσουμε τι έχει να μας πει μέσα και από αυτές τις ιδιαίτερες καταστάσεις και εμπειρίες που βιώνουμε στις μέρες αυτές).

Μην ξεγελαστώ, μη μπερδευτώ και χάσω τον δρόμο. Όλη η δύναμη, η τροφή της ψυχής μου, η πνευματική μου υγεία, εξαρτώνται από το πόσο ζωντανή και θεριεμένη κρατώ μέσα μου την ελπίδα του ερχομού Του και της συνάντησής μας μαζί Του.

Τσως η γενιά μας, ίσως τα παιδιά μας ή τα εγγόνια μας βιώσουν απεριγράπτες μέρες. Το «ίσως», όμως, ας μη είναι «ίσως» αμφιβολίας αλλά έκφραση ελπίδας που δεν καταισχύνει.

Η εκκλησία του Χριστού, μέλη της οποίας είμαστε και εμείς, μπορεί να πέρασε ή να περνά θλίψεις και δυσκολίες, διωγμούς ή κακουχίες, έχει όμως **χαρούμενη ελπίδα** (Ρωμ. 12/12), και αυτό γιατί η αναμενόμενη δόξα είναι τόσο μεγάλη και έντονη, που ήδη αντανακλάται στο παρόν (Α΄ Πέτρ.1/8). Και πράγματι, τι είναι τα επίγεια αγαθά μπροστά στην ελπίδα να γίνουμε κοινωνοί θείας φύσεως (Β΄ Πέτρ.1/4), ή μπροστά στη βεβαιότητα ότι θα Τον δούμε πρόσωπο με πρόσωπο (Α΄ Ιωάν. 3/3);

Αυτά να κρατώ σφιχτά στην αγκαλιά μου, αυτά να συλλογίζομαι, «*περιμένοντας την αποσύτρωση του σώματός μας*», (Ρωμ. 8/23), και τη μεταμόρφωσή του από θνητό σε αθάνατο, ένδοξο σώμα ανάστασης (Α΄ Κορ.15/51-53). Ας μη βαδίζω λοιπόν ως ξένος και απόμακρος, ως «μη έχων ελπίδα».

Νικητής θα βγω, τον δρόμο μου θα τελειώσω με επιτυχία μόνο αν κρατώ την πίστη και τη ζωντανή ελπίδα στην καρδιά μου, κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο ή κατάσταση. Πίστη στις υποσχέσεις Του, ανάπαυση και σιγουριά λόγω της αξιοπιστίας Του, ελπίδα λόγω του ότι περπάτησε στα ίδια με μας μονοπάτια και πέρασε νικηφόρα από ασύλληπτα πιο οδυνηρές εμπειρίες.

Αυτός ο Κύριος είναι πάντα εδώ. Ήταν πάντα εδώ. Με καλεί να Του έχω εμπιστοσύνη (αφού τη ζωή Του έδωσε για μένα), να περπατώ ενώπιον Του ταπεινά, έντιμα, φέροντας άξια το όνομά Του. Και μου θυμίζει, πως, στις δύσκολες στιγμές που «*θολώνω*» και «*γονατίζω*», ο Παράκλητος συμβοηθεί στις ασθένειές μου και ικετεύει για μένα με αλάλητους στεναγμούς (Ρωμ.8/26), γράφει και ξαναγράφει στην καρδιά μου και στον νου μου πως τίποτα και κανένας δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη Του (Ρωμ.8/38-39).

Με καλεί να σηκώσω τα μάτια από το **πώς** και το **πότε** και να κοιτάζω σ' Αυτόν, που ξέρει το **πώς** και ρυθμίζει το **πότε**.

Ας κάνω λοιπόν – ευκαιρία είναι στις μέρες μας με την κοινωνική απομόνωση – κτήμα μου τον Λόγο Του, πριν η καθημερινότητα και οι ανήσυχες μέριμνες θολώσουν τον νου μου, βαρύνουν την καρδιά μου, ίσως κλονίσουν την υγεία μου και την εσωτερική μου καθαρότητα.

Ας κάνω δική μου από τώρα τη διαβεβαίωσή Του, που μου λέει πως η δόξα που αναμένω και στην οποία ελπίζω, είναι ήδη παρούσα, πραγματική (Β΄ Κορ.3/18, 4/16). Έχω ήδη τον αρ-

ραβώνα του Πνεύματος (Εφεσ.1/14) σαν εγγύηση της συμμετοχής μου στη νέα πατρίδα, στον μέλλοντα αιώνα. Είμαι ήδη γραμμένος στο ληξιαρχείο της καινούργιας μου πατρίδας, γιατί, ενώ ζω εδώ κάτω μέσα στο φθαρτό μου οστράκινο σκεύος, εν τούτοις είμαι πάροικος και παρεπίδημος, και ας είμαι πάντα έτοιμος για αναχώρηση.

Στέναζε ο απ. Παύλος «εγκλωβισμένος» στο σώμα που τον ταλαιπωρούσε και που του ήταν τόσο στενάχωρο για να χωρέσει σ' αυτό όλα αυτά που είχε δει και ακούσει στην αρπαγή του έως τρίτου ουρανού. Πονούσαν τα μάτια του από το υπέρλαμπρο φως στον δρόμο του προς την Δαμασκό, και επιθυμούσε να λύσει τους κάβους και να σαλπάρει για μια χώρα πολύ, μα πολύ πιο όμορφη.

Ταιριάζοντας όμως μέσα του, αυτός ο δούλος του Θεού, την πίστη με τη βεβαιότητα, την ελπίδα με τη χαρά, την προσμονή με τη λαχτάρα, και βλέποντας καθαρά αυτά που ο Κύριος έχει ετοιμάσει γι' αυτούς που Τον αγαπούν και Τον εμπιστεύονται. Γι' αυτούς που Τον περιμένουν με κρυφή λαχτάρα, μας αφήνει γραπτό αυτό που είναι το δικό του βίωμα, το δικό του συμπέρασμα, αλλά ταυτόχρονα και αποκάλυψη Θείας αλήθειας: «*Εάν εν ταύτη τη ζωή μόνον ελπίζωμεν εις τον Χριστόν, είμεθα εσθενηότεροι πάντων των ανθρώπων*», (Α΄ Κορ. 15/19).

Κλείνω, αγαπητοί, όπως κλείνει και ο Λόγος του Θεού. Με μια διαβεβαίωση που είναι προσφορά στην πίστη και συνάμα πρόσκληση στη ζωντανή ελπίδα, (Αποκ.22/20):

**«Λέγει ο μαρτυρών ταύτα, Ναι, έρχομαι ταχύως»**

Απαντούν οι λυτρωμένοι Του, και εύχομαι όλοι εμείς:

**«Ναι, έρχου Κύριε Ιησού»**

Ανδρέας Νικολόπουλος,  
Ε.Ε.Ε. Φιλιατρών, Μεσσηνία



# Οι δέκα παρθένες

Στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου (κεφ. 25/1-13) ο Ιησούς παρομοιάζει τη βασιλεία των ουρανών με δέκα παρθένες. Πολλοί ερμηνευτές του Λόγου του Θεού θεωρούν πως η παραβολή αυτή αναφέρεται στον λαό Ισραήλ. Κατά τη γνώμη μου αυτό δεν ευσταθεί. Αντιθέτως περισσότερο πιθανό είναι να αναφέρεται στην εκκλησία του Χριστού, καθώς διαβάζουμε στη Β' Κορινθίου 11/2: «διότι [...] σας ηρραβώνισα (εννοεί την εκκλησία) με ένα άνδρα, διά να σας παραστήσω παρθένον αγνήν εις τον Χριστόν».

Αναλύοντας την παραβολή των δέκα παρθένων παρατηρούμε ότι ξεκινά με τη λέξη «τότε», η οποία αναφέρεται σε μια συγκεκριμένη στιγμή στο μέλλον και περιγράφει μια συγκεκριμένη κατάσταση κατά την οποία ολόκληρη η εκκλησία προσμένει τον ερχόμενο νυμφίο, προετοιμασμένη κατάλληλα με το ένδυμα του γάμου, κρατώντας αναμμένες τις ομορφοστολισμένες λαμπάδες της! Προχωρώντας όμως η νύχτα, όλες νύσταξαν και κοιμήθηκαν, καθώς πίστεψαν πως βραδύνει να έλθει ο νυμφίος... Στη συνέχεια διαβάζουμε: «Ιδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλεθε εις απάντησιν αυτού», όπου νυμφίος είναι ο Χριστός και νύμφη η εκκλησία (Ιωάννης 3/29). Σε αυτό το σημείο ο Ιησούς διαχωρίζει τις παρθένες σε δύο κατηγορίες:

Α) Σε εκείνες τις προνοητικές που τις ονομάζει «φρόνιμες», οι οποίες φρόντισαν να έχουν περίσσειμα λάδι για να μη σβήσουν οι λαμπάδες τους. Αυτή εξάλλου ήταν και η αποστολή τους και Β) στις ονομαζόμενες «μωρές» οι οποίες αντιλήφθηκαν πως τελείωνε το λάδι τους και σιγούσβησαν οι λαμπάδες τους, δηλαδή η αποστολή τους να φωτίζουν μέσα στη νύχτα, και ζητούσαν να δανειστούν από τις φρόνιμες το λάδι τους, που δυστυχώς δεν έφτανε για όλες!!!!

Το λάδι, όπως όλοι οι ερμηνευτές συμφωνούν, συμβολίζει το άγιο πνεύμα του Θεού. Πράγματι Αυτό αναγεννά τον άνθρωπο του Θεού, του δίνει δύναμη να συνεχίσει τον πνευματικό του αγώνα, τον εμπνέει να διαλαλεί παντού την ένδοξη ανάσταση του Ιησού, που είναι ο μόνος δρόμος για τη σωτηρία και την αιώνια ζωή!

Αν όμως λυπούμε το Πνεύμα του Θεού, αυτό θα μας εγκαταλείψει, Εφεσίους 4/30. Αν δεν συμμορφωνόμαστε με τις προτροπές του και δεν οδηγούμαστε από Αυτό αλλά από τους ανάξιους εαυτούς μας, τότε, όταν έλθει ο Κύριος, δεν θα μας βρει ανάξιους του έργου που μας εμπιστεύθηκε, αλλά θα βρεθούμε υπόλογοι σαν τον κακό δούλο, που έλεγε στον εαυτό του «βραδύνει να έλθει ο Κύριός μου»,

και σπαταλούσε το βίός του και έδερνε τους συνδούλους του. Όμως, αιφνιδιαστικά ήλθε ο Κύριος του δούλου αυτού, κατά την ημέρα που δεν τον περίμενε και εξεδίωξε αυτόν από το σπίτι του! Ματθαίος 24/48-51.

Αντίθετα, αν μας βρει, όταν έλθει ο Κύριος, πιστούς δούλους στη θέση που μας τοποθέτησε, δίνοντας τη τροφή τον κατάλληλο καιρό στους συνδούλους μας (Ματθαίος 24/45), όταν προσέχουμε το περπάτημά μας και είμαστε έτοιμοι, θα ακούσουμε από τον Κύριό μας το «Εύγε δούλε αγαθέ, και πιστέ· εις τα ολίγα εστάθης πιστός, επί των πολλών θέλω σε καταστήσει· είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου!», (Ματθαίος 25/23).

Παρατηρούμε εδώ, πως ο νυμφίος δεν ήλθε κατά τον καιρό που προσδοκούσαν οι παρθένες αλλά άργησε αρκετά.

Ακόμα και οι μαθητές του Κυρίου περίμεναν τον Ιησού να γίνει βασιλιάς επί τον Ισραήλ, γι' αυτό τον ρώτησαν: «Κύριε, τάχα εν τω καιρώ τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν εις τον Ισραήλ;» (Πράξεις 1/6), και ο Κύριος τους εξήγησε ποια θα είναι η κατάσταση της ανθρωπότητας όταν επιστρέψει για να ιδρύσει τη βασιλεία του.

Διαχρονικά – όσο υφίσταται – η εκκλησία του Χριστού προσμένει τον Κύριο να επιστρέψει στη γη, και μάλιστα τόσο έντονα που προφητεύουν κάποιες φορές λανθασμένα, οριοθετώντας ημερομηνίες της έλευσης του Χριστού, όπως για παράδειγμα το 2000 μ.Χ. Θεωρώντας πως τότε ξεκινούσε η Τρίτη χιλιετία (κατά την Αγία Γραφή η Τρίτη ημέρα), βιάστηκαν να προσδιορίσουν την έλευση του Χριστού το 2000 μ.Χ. Το λάθος όμως στο μέτρημα ήταν, ότι ξεκινούσαν από τη γέννηση του Χριστού και όχι από την αναστάσή Του, απ' όπου ουσιαστικά ξεκινά η τρίτη ημέρα, χάνοντας έτσι 33 χρόνια. Στο Ματθαίο 24/36 ο Κύριος μιλάει για την ημέρα και την ώρα και όχι για τους καιρούς, που σαφώς μας τους προσδιορίζει παρακάτω. Αναφέρει ξεκάθαρα μια γενιά που δεν θα παρέλθει έως ότου εκπληρωθούν πάντα ταύτα (όταν η συκή βλαστήσει και βγάλει φύλλα), Ματθαίος 24/32-35. Η συκή συμβολίζει τον λαό Ισραήλ που το έτος 1948 ξαναέγινε κράτος στα όρια της Ιερουσαλήμ! Παρά το γεγονός της διασποράς τους για σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια κατάφεραν να μαζευτούν από τα πέρατα της γης και να ιδρύσουν πάλι το κράτος τους. Επίσης λέγει πως στις έσχατες μέρες θα συμβαίνουν σεισμοί κατά τόπους, λιμοί, λοιμοί και καταποντισμοί, πόλεμοι και φήμες περί πολέμων, φαινόμενα που στις μέρες μας περισσότερο από ποτέ βλέπουμε να συμβαίνουν, συχνά,

σχεδόν καθημερινά (Ματθαίος 24/6-7). Όμως, ακόμα δεν ήλθε το μέσον της νυκτός όπως αναφέρεται στην εν λόγω παραβολή για να εμφανισθεί ο νυμφίος!

Αλλοίμονο όμως! Όταν ο νυμφίος έφτασε οι πέντε από τις δέκα δεν είχαν αρκετό λάδι για να φωτίσουν με τις λαμπάδες τους, και αφού δεν κατάφεραν να δανειστούν από τις πιο προνοητικές, έτρεξαν να ψάξουν για λάδι, αλλά καθώς γύρισαν η θύρα είχε κλείσει και έμειναν έξω. Πόσο τραγική η κατάσταση που βρέθηκαν και πόσο φοβερά μεγάλο το ποσοστό! Οι παρθένες, όπως ήδη είπαμε, συμβολίζουν την εκκλησία, όλες οι παρθένες συμβολίζουν την εκκλησία, και οι δέκα. Τι πίκρα όμως! Οι μισές από αυτές έμειναν έξω από τη θύρα του ουρανού και όσο κι αν παρακαλούσαν πήραν την απάντηση από τον νυμφίο «Αληθώς σας λέγω, δεν σας γνωρίζω», και η θύρα του ουρανού δεν άνοιξε ποτέ για εκείνες!!

Αναλογιστείτε αγαπητοί αναγνώστες, ένας στους δύο πιστούς που πηγαίνουν στην εκκλησία και διαλαλούν πως ανήκουν στον Χριστό να μείνει έξω από τον ουρανό! Αυτό όσο βαρύ και αν φαίνεται είναι έτσι όπως το είπε ο Ιησούς! Το βλέπουμε και στους πιστούς των ημερών μας, πως προτάσσουν το δικό τους θέλημα από το θέλημα του Θεού. Μάλιστα προσπαθούν να «παντρέψουν» το δικό τους θέλημα με το άγιο θέλημα του Κυρίου! Όμως η προτροπή του Κυρίου είναι: «Εάν με αγαπάτε τας εντολάς μου φυλάξατε», Ιωάννης 14/15.

Οι ημέρες που ζούμε είναι ακριβώς οι ημέρες που περιγράφονται στο 24ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου. Διανύουμε τις ημέρες της εκκλησίας των Λαοδικέων, που αναφέρεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη. Ο Ιησούς προτρέπει αυτή την εκκλησία να γίνει είτε ζεστή είτε ψυχρή, διότι χλιαρή όπως είναι: «...μέλλω να σε εξεμέσω εκ του στόματός μου», (Αποκ.3/15-16). Μοιάζουν ακόμα οι ημέρες μας με τις ημέρες του Νώε, όπου οι άνθρωποι πριν τον κατακλυσμό «ήσαν τρώγοντες και πίνοντες, νυμφευόμενοι και νυμφεύοντες», (Ματθ.24/37-39) και δεν φαντάζονταν το κακό που θα ερχόταν παρά την προειδοποίηση του Νώε για τον επερχόμενο κατακλυσμό!

## Αγαπητοί μου ο Κύριος έρχεται !

Καιρός να τοποθετηθεί ο καθένας μας. Ποια πλευρά θα διαλέξεις; Θα είσαι με τις μωρές η με τις φρόνιμες παρθένες; Η απόφαση ανήκει αποκλειστικά σε σένα!

Αλέξανδρος Πεπονάκης  
Ε.Ε.Ε. Γαρίπας (Κρήτη)

## Απολογητική με απλά λόγια

# Πώς μπορείς να

## Υπάρχει ψυχή; Υπάρχει κάτι πέρα

Ένα είναι βέβαιο, ότι σε αυτά τα ερωτήματα αλλά και σε πολλά άλλα μπορούν να δοθούν απλοϊκές απαντήσεις, τόσο καταφατικές όσο και αρνητικές. Δεν φιλοδοξούμε να δώσουμε σε αυτό το άρθρο μια άμεση απάντηση. Τα ερωτήματα αυτά βασάνισαν και βασανίζουν την ανθρωπινή νόηση.

Θα προσπαθήσουμε μόνο να βάλουμε τη σκέψη μας σ' ένα σωστό δρόμο και να επισημάνουμε στη βεβαιότητα της κρίσης μας, το ενδεχόμενο να καταλήξουμε σε λαθεμένα συμπεράσματα, μόνο και μόνο γιατί δεν μεταχειριζόμαστε σωστά τη νόσή μας ή την αφήνουμε να επηρεαστεί από άλλους παράγοντες.

### Συμπεράσματα από την εμπειρία μας

Κατ' αρχάς, η εμπειρία μας δεν μπορεί να είναι ένα απόλυτο μέσο για την κρίση μας. Αν κάτι έχει ή δεν έχει υποπέσει στις αισθήσεις μας, δεν σημαίνει ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει. Οι αισθήσεις μας πολύ συχνά μας απατούν, αλλά και δεν μπορούν να συλλάβουν όλη την πραγματικότητα. Είναι γνωστό το περιστατικό εκείνου που νόμισε ότι απέδειξε την ανυπαρξία του Θεού, επειδή ο Θεός δεν παρουσιάστηκε για να τον τιμωρήσει στη διορία των πέντε λεπτών που Του έδωσε.

Άλλοι πάλι, πέφτοντας θύματα αυταπάτης, νομίζουν ότι απέδειξαν το υπερφυσικό, επειδή τους δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι είδαν μια οπτασία ή κάτι άλλο, που τους φαίνεται αδύνατο να ερμηνευτεί στα πλαίσια της φυσιοκρατίας.

Έτσι το πρώτο απλό συμπέρασμα μας είναι ότι για την ανυπαρξία του Θεού δεν μπορούμε να διατυπώ-

σουμε ισχυρισμούς μόνο και μόνο επειδή δεν είχαμε μια εμπειρία αισθήσεων που να έχει σχέση με τον Θεό.

### Προβλήματα από τη φιλοσοφία μας

Βέβαια, τα προηγούμενα δεν σημαίνουν ότι η εμπειρία των αισθήσεων δεν μπορεί να παίξει κανένα ρόλο.

Μετά από την εμπειρία όμως, υπάρχει και η ερμηνεία της.

Το πρόβλημα δεν είναι να έχω ή να μην έχω μια εμπειρία, αλλά και τι συμπεράσματα θα βγάλω από αυτήν.

Μέσα μας έχουμε μια στάση ζωής που θα προσαρμόσει αυτό που οι αισθήσεις κατάλαβαν και θα το παρουσιάσει με το δικό της τρόπο.

Αυτό μπορεί εύκολα κάποιος να το κατανοήσει διαβάζοντας τις καθημερινές εφημερίδες. Το τι συμπέρασμα θα βγάλουν οι αρθρογράφοι από το ίδιο γεγονός, εξαρτάται περισσότερο από την πολιτική τοποθέτησή τους και όχι τόσο από το γεγονός.

Πολύ σπάνια δέχεται κάποιος ανατροπή της φιλοσοφίας του από γεγονότα. Όσο και αν αυτά είναι αντίθετα στην πίστη του, πάντα υπάρχουν περιθώρια για να ερμηνευτούν σύμφωνα με τις απόψεις του.

Ο C. S. Lewis, ένας μεγάλος Χριστιανός απολογητής, αναφέρει σαν παράδειγμα επίδρασης του φιλοσοφικού υπόβαθρου στη σκέψη, τη θέση κάποιου σχολιαστή των βιβλίων της Αγίας Γραφής σχετικά με τη χρονολογία συγγραφής του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου. Ο συγγραφέας υποστηρίζει ότι το Ευαγγέλιο πρέπει να έχει γραφτεί μετά τον θάνατο του Απόστολου Πέτρου, για τον απλό λόγο ότι το Ευαγγέλιο προβλέπει την

εκτέλεσή του. Βέβαια, για τον σχολιαστή, ένα βιβλίο που περιγράφει γεγονότα δεν μπορεί να έχει γραφτεί πριν από αυτά. Γιατί; Διότι πριν από κάθε έρευνα, ο συγγραφέας έχει ως δεδομένο ότι προβλέψεις δεν μπορούν να γίνουν. Η φιλοσοφία του ότι δεν γίνονται προβλέψεις, τον εμποδίζει να αντιμετωπίσει αντικειμενικά τα γεγονότα και το έργο του δεν έχει καμιά αξία για όσους δεν έχουν αποκλείσει το ενδεχόμενο να γίνονται προβλέψεις.

Επομένως το τι μας διδάσκει μια εμπειρία έχει άμεση σχέση με το φιλοσοφικό μας υπόβαθρο, το οποίο θα επεξεργαστεί το εμπειρικό γεγονός.

Έτσι, σαν δεύτερο συμπέρασμα, μπορούμε να βγάλουμε ότι για να απαντήσει κανείς στις ερωτήσεις που θέσαμε στην αρχή, πρέπει να ψάξει προκατάληπτα, παραμερίζοντας την ασυνείδητη ή συνείδητη φιλοσοφία του πάνω σ' αυτές.

Αυτός είναι ένας γενικός κανόνας σκέψης για οποιαδήποτε σοβαρή έρευνα.

Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειώσουμε ότι σε σχέση με την ύπαρξη του Θεού βλέπει κανείς δυο κυρίως κατηγορίες βιβλιογραφίας.

Η μία είναι της αρνητικής κριτικής που έχει ως βάση ότι όλα τα περί Θεού είναι κατασκευασμένα και ερμηνεύει όλα τα γεγονότα στη βάση αυτής της φιλοσοφίας.

Είναι οδυνηρό να διαβάσει κανείς συγγράμματα ογκώδη, γραμμένα από ανθρώπους κάποιας αξίας, που τα πορίσματά τους έχουν στραγγαλίσει την επιστημονική έρευνα για να συμβαδίσουν με την προσωπική τους κοσμοθεωρία.

Από την άλλη μεριά, διαβάσει κανείς πολλές φορές τόσο υπεραπλουστευμένες απόψεις για την έννοια



# απαντήσεις λάθος.

## από τη Φύση; Υπάρχει Θεός;

του υπερφυσικού, που δεν μπορούν να σταθούν σε μια στοιχειώδη επιστημονική ανάλυση.

### Λάθη από την επιρροή της επικρατούσας επιστημονικής άποψης

Αναφέραμε προηγουμένως το παράδειγμα που φέρνει ο C.S. Lewis. Όμως, και ο ίδιος έπεσε στην παγίδα να ταυτισθεί με τη σύγχρονη επικρατούσα άποψη για τη δημιουργία του ανθρώπου, δηλαδή την εξελικτική άποψη που κυριαρχούσε και κυριαρχεί ακόμα και σήμερα. Έτσι έφτασε στο συμπέρασμα ότι ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο όπως η Βίβλος διακηρύττει, αλλά τον έφτιαξε μέσω της εξέλιξης των ειδών. Το αναφέρει στο έργο του “The problem of pain”<sup>1</sup>.

Ο ίδιος δεν είχε τέτοιου είδους γνώσεις. Πήρε όμως αυτή τη θέση για να είναι συνεπής, όπως νόμιζε, με αυτό που αυθαίρετα ονομαζόταν επιστήμη.

### Προβλήματα από την ιδιοσύστασή μας

Υπάρχουν άνθρωποι που είναι εξωστρεφείς και άλλοι εσωστρεφείς. Αυτοί με διαφορετικό τρόπο εκτιμούν την είδηση ενός κινδύνου. Είναι γεγονός ότι οι γυναίκες θρησκευούνται και πιστεύουν γενικά περισσότερο από τους άνδρες ακριβώς γιατί έχουν διαφορετικό ψυχικό κόσμο. Ένα σύγχρονο παράδειγμα έχουμε με την εμφάνιση του covid-19. Άτομα γενικά τολμηρά και ριψοκίνδυνα αμφισβήτησαν τον κίνδυνο από την πανδημία ενώ άτομα άτολμα έφθασαν στο σημείο να υποστούν κατάθλιψη. Επίσης, άτομα υ-

γή και νεανικής ηλικίας, θεώρησαν ότι ο κίνδυνος είναι υπερβολικός έως μύθος, μιλώντας πάντα εκ του ασφαλούς. Αντίθετα, άτομα ηλικιωμένα ή με υποκείμενα νοσήματα θεώρησαν τον κίνδυνο υπερβολικό. Όμως, η εκτίμηση ενός κινδύνου δεν μπορεί να εξαρτάται από την ιδιοσύστασή μας αλλά είναι αντικειμενική και όχι υποκειμενική. Αν η ιδιοσύστασή μας ληφθεί υπόψη τότε καταλήγουμε σε λανθασμένα συμπεράσματα.

### Ποιος είναι ο σωστός τρόπος σκέψης;

Είναι αναμφισβήτητο ότι ο καθένας έχει τον τύπο του χαρακτήρα του, ζει σε ένα συγκεκριμένο πολιτιστικό και επιστημονικό περιβάλλον, και έχει διαμορφώσει την κοσμοθεωρία του. Και εκείνος που γράφει αυτές τις γραμμές έχει τη δική του.

Όμως, ανεξάρτητα από τα προηγούμενα, πρέπει, παραμερίζοντάς τα, να μπορούμε να δούμε καθαρά τα γεγονότα, ώστε τα συμπεράσματά μας να είναι σοβαρά. Έχω προσωπικά καταλήξει στην ύπαρξη προσωπικού Θεού. Αυτό όμως δεν με εμποδίζει να δω και να παραδεχτώ αρκετά νοητικά προβλήματα σ’ αυτή την παραδοχή. Μου φαίνεται αστείο να σκεφτώ ότι μπορώ να δώσω μια ικανοποιητική απάντηση σε κάθε ερώτηση που θα μου τεθεί. Αυτή δε η παραδοχή των προβλημάτων σε κάθε θεώρηση της αλήθειας είναι το πρώτο απαραίτητο στοιχείο για την πιθανή λύση τους.

### Κλειστά σύνολα εννοιών και αξιωμάτων

Αλλά δεν είναι μόνο η εμπειρία μας ή η φιλοσοφία μας, ή η ιδιοσυγκρασία μας, που μπορούν να γίνουν

αίτια να δώσουμε μια λανθασμένη απάντηση σε βασικά ερωτήματα σαν και αυτά που διατυπώσαμε στην αρχή.

Λάθος μπορεί να προκύψει και εξαιτίας των γνώσεων που έχουμε και των παραδοχών που κάνουμε.

Πρέπει να ξέρουμε, ότι η αναζήτηση της γνώσης και γενικότερα της αλήθειας, δεν μπορεί να γίνει με απόλυτο τρόπο αλλά μέσα σε ορισμένα πλαίσια εννοιών, όπου εμείς ή το περιβάλλον μας έχει τοποθετήσει τη σκέψη μας.

Ο W. Heisenberg δίνει ιδιαίτερη σημασία στο σημείο αυτό και σημειώνει ότι «*Μια καθαρή απόφαση (κρίση) δεν είναι δυνατή παρά όταν η φράση ανήκει σ’ ένα κλειστό σύστημα εννοιών και αξιωμάτων*».

Αυτό σημαίνει ότι για να έχουμε μια «καθαρή κρίση», πρέπει η πρότασή μας να έχει σαν βάση ορισμένες έννοιες και αξιώματα (αρχικές παραδοχές χωρίς απόδειξη) και να κινείται μέσα σε αυτά. Τότε μόνο, ως προς αυτές τις παραδοχές, η κρίση μας θεωρείται λογική και έχει νόημα.

Για να γίνει κατανοητό το σημείο αυτό, αναφέρω ένα γνωστό παράδειγμα από την Ευκλείδειο Γεωμετρία που διδάσκεται στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο. Ένα από τα άλυτα προβλήματα της Αρχαιότητας που βασάνισε τους σοφούς πολλών αιώνων είναι η τριχοτόμηση της γωνίας.

Σήμερα αποδεικνύεται με ανώτερα μαθηματικά (Evariste Galois, 1811–1832)<sup>2</sup>, ότι το πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί. Αλλά τι εννοούμε όταν λέμε ότι δεν μπορούμε να κω-

### ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 13

ρίσουμε μια γωνία στα τρία; Δεν μπορούμε με ένα μοιρογνωμόνιο να τη μετρήσουμε, να κάνουμε τη διαίρεση διά τρία και μετά να τη χωρίσουμε;

Αναμφίβολα ναι. Αλλά όταν λέμε ότι δεν μπορεί να τριχοτομηθεί η γωνία, εννοούμε ότι δεν γίνεται μέσα στα πλαίσια της Ευκλείδειας Γεωμετρίας δηλαδή μόνο με κανόνα και διαβήτη.

Αν κάποιος αλλάξει πλαίσια, όπως έκαναν αρκετοί τότε τριχοτομείται η γωνία.

Εδώ βρίσκεται το λάθος που δίδεται στις απαντήσεις των αρχικών ερωτημάτων μας.

Το πλαίσιο εννοιών που έχουμε παραδεχθεί δεν είναι πάντοτε ικανό να ερμηνεύσει όλη την πραγματικότητα.

Αυτό φάνηκε καθαρά από την προσπάθεια ερμηνείας της φύσης στο μικρόκοσμο.

Ο W. Heisenberg<sup>3</sup> μας πληροφορεί ότι το πλαίσιο εννοιών με το οποίο στο παρελθόν προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν όλη την πραγματικότητα ήταν ύλη, χώρος, χρόνος και αιτιότητα.

Αλλά είχε γίνει ένα βασικό λάθος. Οι έννοιες αυτές που χρησιμοποιούσαν αρκετά στην κλασική Φυσική δεν ήταν τόσο γενικές, ώστε να ερμηνεύσουν όλη την πραγματικότητα. Αυτό αποκαλύφθηκε τον 20ο αιώνα, όταν το πλαίσιο αυτό δεν μπόρεσε να ερμηνεύσει τα κβαντικά φαινόμενα της νεότερης φυσικής. Η μοντέρνα φυσική αναγκάστηκε να σπάσει αυτό το πλαίσιο για να μπορέσει να ερμηνεύσει τη φύση του μικρόκοσμου. Το λάθος είναι ότι μέσα σε αυτό το πλαίσιο προσπάθησαν να ερμηνεύσουν τις έννοιες «ψυχή-Θεός» και φυσικά απάντησαν ότι δεν υπάρχουν, για τον απλό λόγο ότι στα πλαίσια αυτά δεν μπορούσαν να ερμηνευτούν αυτές οι έννοιες. Ισχύει όμως αυτό μετά τον 20<sup>ο</sup> αιώνα;

Το μεγάλο πλήθος των λαϊκών μαζών αλλά και των επιστημόνων δεν έχει ουσιαστικά αντιληφθεί τις αλλαγές που προέκυψαν στη σκέψη. Γι' αυτό εξακολουθούν να απαντούν λανθασμένα, όχι, δεν υπάρχει ψυχή,

δεν υπάρχει κάτι πέρα από τη φύση, δεν υπάρχει Θεός. Αλλά η αλήθεια είναι ότι ο 20ος και ο 21ος αιώνας δεν μπορεί να απαντήσει «όχι» στις ερωτήσεις μας για καθαρά επιστημονικούς λόγους.

Ας δούμε λοιπόν τι λέει σε αυτό ακριβώς το σημείο ο W. Heisenberg:

*«Μετά την εμπειρία της μοντέρνας Φυσικής η στάση μας μπροστά σε έννοιες όπως το ανθρώπινο πνεύμα, η ψυχή, η ζωή ή ο Θεός θα είναι διαφορετική από εκείνη που είχε ο 19ος αιώνας, γιατί οι έννοιες αυτές έχουν άμεσους δεσμούς με την πραγματικότητα [...] μπορούμε να τις υιοθετήσουμε χωρίς ανάληψη αληθιά γνωρίζουμε οπωσδήποτε ότι είναι σε επαφή με την πραγματικότητα».*

Το κείμενο αυτό είναι ένα κομμάτι από τα βασικά συμπεράσματά του, στο τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου του «Φυσική και Φιλοσοφία».

Είναι η τελευταία άποψη της εκλεπτυσμένης επιστημονικής ανάλυσης, στην οποία δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτα.

Το τρίτο συμπέρασμά μας επομένως, είναι: Πριν απαντήσουμε στα ερωτήματα, πρέπει να ξέρουμε ότι μια λαθεμένη απάντηση, όπως αυτή του 19ου αιώνα, μπορεί να δοθεί αν πιστέψουμε ότι τα πλαίσια των γνώσεών μας είναι τόσο γενικά, ώστε να καταλαμβάνουν όλες τις έννοιες, ακόμα και την έννοια Θεός.

Υπάρχει λοιπόν ή δεν υπάρχει Θεός; Η λανθασμένη εμπειρία σου, η προκατάληψη της κάποιας φιλοσοφίας σου, το κάποιο στενό πλαίσιο εννοιών που αποδέχεσαι και χρησιμοποιείς, ο χαρακτήρας σου, μπορεί να σε οδηγήσουν σε αβέβαιη ή σε λανθασμένη απάντηση.

Βέβαια, αν ο Θεός δεν υπάρχει, ένα «όχι» δεν κοστίζει τίποτα. «Αν δεν υπάρχει Θεός, όλα επιτρέπονται», έγραψε ο Ντοστογιέφσκι.

Σήμερα, όμως, λογικά θα μπορούσε να απαντήσει: «Ναι, υπάρχει». Όμως, πάλι, τα «όχι» και τα «ναι» δεν προσθέτουν τίποτα στην ύπαρξη ή στην ανυπαρξία του Θεού.

Ένα όμως είναι σίγουρο. Στον 21<sup>ο</sup> αιώνα δεν μπορείς με βεβαιότητα να απαντήσεις «όχι».

### Τι θα πρότεινα

Η επιστημονική ανάλυση δεν

μπορεί να δώσει απάντηση, ούτε να βοηθήσει. Απλά ξεκαθάρισε τον δρόμο και δεν μπορεί, όπως στον 19ο αιώνα να απαντήσει «όχι». Είναι δικιά σου πλέον η εκλογή του «ναι» ή του «όχι».

Βέβαια, ένα άρθρο γράφεται για να προσφέρει κάποια βοήθεια. Είναι φυσικό να ρωτήσεις: «Τι προτείνεις λοιπόν?».

**Προτείνω λοιπόν να σταθείς μια ήσυχη στιγμή της ζωής σου ειλικρινά και απροκατάληπτα και να απευθυνθείς σ' Αυτόν του οποίου την ύπαρξη ψάχνεις. Αν υπάρχει, δεν μπορεί να μας έχει τόσο άσπλαχνα εγκαταλείψει.**

Ρώτησέ Τον:

«Υπάρχεις ή δεν υπάρχεις;

Αν υπάρχεις, θέλω να Σε γνωρίσω και να αποκτήσω σχέσεις μαζί Σου».

Πιστεύω ακόμα ότι αυτό το Πρόσωπο, που είναι ο Θεός, έχει αποκαλυφθεί μέσω ενός Βιβλίου που λέγεται Αγία Γραφή. Παντού υπάρχει. Μπορείς να το διαβάσεις.

Ξέρω ότι δεν θεωρείται γενικά «επιστημονική» η πρότασή μου.

Όμως, προσωπικά πιστεύω ότι αν είσαι ειλικρινής, θα πάρεις με κάποιον τρόπο απάντηση, που μπορεί όχι απλά να ικανοποιήσει το νου, αλλά να σου αλλάξει όλη σου τη ζωή.

Αντώνης Δ. Περιάλης

1. C.S. Lewis, *The problem of pain*, Fontana Books 1976, σελ. 65.
2. *Évariste Galois (1811–1832) Η θεωρία του έδωσε λύσεις σε προβλήματα όπως:*  
*Η πεμπτοβάθμια εξίσωση δεν είναι επιλύσιμη.*  
*Ποια (κανονικά) πολύγωνα είναι κατασκευάσιμα;*  
*Είναι αδύνατη η τριχοτόμηση της γωνίας;*
3. Ο W. Heisenberg είναι ένα από τα μεγαλύτερα ονόματα της μοντέρνας Φυσικής, έχει βραβείο Νόμπελ και είναι γνωστός για τη «σχέση αβεβαιότητας», που δημιούργησε μια από τις κρίσεις στην κλασική Φυσική.



# Η ιστορία της ζωής μου



Η ιστορία της ζωής μου μοιάζει πολύ με την ιστορία των τριών δέντρων. Το ένα δέντρο, η Annabelle είχε ένα όνειρο που το κρατούσε βαθιά μέσα της. Ήθελε μια μέρα να «κρατήσει» ένα θησαυρό!

Το δεύτερο δέντρο, ο Bud, ήθελε να ταξιδέψει στη θάλασσα σαν κομμάτι ενός μεγαλοπρεπούς πλοίου, ενός βασιλικού πλοίου!

Το τρίτο δέντρο, ο Gabriel, ήθελε να μείνει για πάντα στο δάσος, πάνω στο λόφο που ξεφυτρώνει και να γίνει τόσο ψηλό ώστε όταν οι άνθρωποι το κοιτούσαν να μπορούν να ατενίσουν τον ουρανό...

Πολλά χρόνια πέρασαν. Τα πράγματα όμως δεν ήρθαν έτσι όπως τα περιμένα. Η Annabelle κατέληξε σε ένα στάβλο και ήταν ταίστρα για τα ζώα. Ο Bud βρέθηκε σε ένα ναυπηγείο, αλλά αντί για πλοίο έγινε κομμάτι μιας ταπεινής βάρκας. Ο τελευταίος, ο Gabriel, περίμενε ξεχασμένος για χρόνια σε μια γωνιά μιας αποθήκης. Και τα τρία δέντρα αναρωτιόντουσαν που πήγαν τα όνειρά τους...

Και εγώ είχα ένα όνειρο. Ήθελα να παντρευτώ κάποιον από αγάπη, να κάνουμε πολλά παιδιά και να γεράσουμε μαζί χέρι-χέρι. Ήθελα ακόμα να έχω και μια δουλειά με την οποία θα μπορούσα να βοηθώ τους συνανθρώπους μου...

Έτσι ξεκινά η ιστορία της ζωής μου. Ιερεμίας 1/5: « Πριν σε μορφώσω στην κοιλιά, σε γνώρισα.»

Γεννήθηκα στο Τορόντο του Καναδά από μετανάστες γονείς το 1958. Στο χρόνο πάνω που γεννήθηκα χωρίσανε. Η μητέρα μου δεν άφηνε να με δει ο πατέρας μου. Ήμουν έξι χρονών όταν τελικά ο πατέρας μου, με δικαστική απόφαση, απέκτησε το δικαίωμα να με βλέπει τα Σαββατοκύριακα. Ένα από αυτά πήγαμε στους γονείς του κι εκεί γνώρισα ένα κορίτσι που μου έμαθε ένα χριστιανικό τραγούδι “Jesus loves me” (Ο Ιησούς με αγαπάει). Από εκείνη την ώρα ένωσα πως ο Χριστός με αγαπά!

Στα εννιά μου χρόνια η μητέρα μου αρρώστησε και την κλείσανε σε ψυχιατρείο. Με πήρε ο πατέρας μου, ο οποίος είχε ξαναπαντρευτεί.

Στο δημοτικό σχολείο ο διευθυντής χάρισε σε όλα τα παιδιά από μια Βίβλο. Θυμάμαι ακόμα τη χαρά αυτού του δώρου.

Στο λύκειο είχα μια φίλη που μου μιλούσε για τον Χριστό και μου χάρισε μια Καινή Διαθήκη.

Το καλοκαίρι του 1976 ήρθα για πρώτη φορά στην Ελλάδα όπου και γνώρισα τον σύζυγό μου. Θυμάμαι πως, όταν μου έκανε πρόταση γάμου, προσευχήθηκα και ρώτησα τον Θεό αν ήταν αυτός για τον οποίο προσευχόμουν.

Παντρευθήκαμε τελικά και το όνειρο έγινε εφιάλτης. Αν εξαιρέσω ότι ο Κύριος μου χάρισε 4 χαριτωμένα παιδιά μαζί του, η ζωή μας δεν θυμίζει σε τίποτα μια όμορφη οικογενειακή ιστορία.

Για καλή μου «τύχη» για ένα μικρό χρονικό διάστημα είχα την ελευθερία από τον άντρα μου να κάνω κάποια μαθήματα αγγλικών.

Παράλληλα εκείνο τον καιρό είχα συνδρομή σε ένα περιοδικό του Billy Graham που παρότρυνε τους αναγνώστες να αφιερώσουν την καρδιά τους στον Χριστό και κάθε φορά γονάτιζα και ζητούσα από τον Θεό να με βοηθήσει.

Τελικά νομίζω πως ο Θεός μου απάντησε μέσα από την έκθεση ενός μαθητή μου, που στην τελευταία του πρόταση έγραψε ότι «η οικογένειά του ήταν αναγεννημένοι χριστιανοί».

Τον ρώτησα γι’ αυτό κι όταν είδε το ενδιαφέρον μου με ρώτησε: «Είστε και σεις κυρία;»

«Προσπαθώ» του απάντησα.

Γονάτισα, ξαναγονάτισα αλλά κατάλαβα πως είχα ανάγκη από βοήθεια.

Η δικαιολογημένη πίκρα από τη συμπεριφορά του άντρα μου, μου γινόταν μίσος.

Ο μικρός όμως μετέφερε στον πατέρα του τη συνομιλία μας κι αυτός μου έστειλε ένα γράμμα πάνω στο «προσπαθώ μου». Μετά από κάποιες μέρες ήρθε και με επισκέφτηκε η μητέρα του παιδιού, μιλήσαμε και τότε κατάλαβα για πρώτη φορά πως ο Χριστός πέθανε στον σταυρό για τις δικές μου αμαρτίες. Κι εκείνη τη φορά όταν γονάτισα δεν του ζήτησα να με βοηθήσει να είμαι καλή αλλά του ζήτησα να με συγχωρέσει που δεν ήμουν καλή και Τον ευχαρίστησα που σταυρώθηκε για να με σώσει.

Αφού πίστεψα ξεκίνησε ένας νέος εφιάλτης. Ο σύζυγός μου ήταν τόσο αντίθετος με την πίστη μου που κάποια μέρα πήγε στο σπίτι του γονιού και τον απείλησε. Η απάντηση που πήρε ήταν

«Οποιος τα βάζει με τον Θεό είναι σαν να χτυπάει το χέρι του στα καρφιά».

Κι έτσι έγινε. Το 2004 ο γιος μας είχε τροχαίο ατύχημα και τον χάσαμε.

«Γιατί πήρε τον γιο μας που ήταν καλός και δεν πήρε εμένα που είμαι παλιάνθρωπος;», με ρώτησε ο άντρας μου.

«Γιατί ο Βασίλης ήταν έτοιμος. Εσένα σου δίνει άλλη μια ευκαιρία να μετανοήσεις», του απάντησα. Εδώ σημειώνω ότι την ίδια ερώτηση είχα κάνει και εγώ κρίζοντας στον Θεό.

Εφτά μήνες μετά έσπασε ένα ανεύρησμα που είχε ο σύζυγός μου, με αποτέλεσμα να παραμείνει στην εντατική για 2,5 μήνες. Του έδωσε ο Θεός την ευκαιρία να μετανοήσει. Την πήρε άραγε; Θέλω να πιστεύω μέσα από την καρδιά μου πως το έκανε. Πέθανε το 2005.

Τότε άρχισε να ξετυλίγεται η πνευματική διάσταση της ιστορίας όσων είχα ονειρευτεί στην καθημερινή μου ζωή. Κάποια στιγμή τα τρία δέντρα κατάλαβαν πως ο Θεός έχει καλύτερα σχέδια για αυτά. Το πιο δύσκολο νομίζω είναι να έχουμε υπομονή και να περιμένουμε την ώρα Του.

«Και γέννησε τον γιο της τον πρωτότοκο και τον έβαλε να πλαγιάσει μες την φάτνη (την ταίστρα των ζώων) επειδή δεν υπήρχε γι’ αυτούς κατάλυμα». Εκείνη τη νύχτα κράτησε η Annabelle τον μεγαλύτερο θησαυρό όλου του κόσμου!

Αυτό το μωρό έγινε άντρας και μια μέρα βρέθηκε μέσα σε μια ψαρόβαρκα στη μέση μιας τρικυμίας να επιτιμά τον άνεμο και τα κύματα! Και σταμάτησε ο άνεμος κι έγινε μεγάλη γαλήνη και σκέφτηκε ο Bud «Τι ιοχυρός άντρας είναι αυτός που ακόμα και τα στοιχεία της φύσης τον υπακούν;» Τότε κατάλαβε ότι ο Θεός τον τίμησε με το να βαστάξει τον μεγαλύτερο βασιλιά.

Αυτός ο βασιλιάς προδόθηκε, βασανίστηκε και καταδικάστηκε σε σταυρικό θάνατο. Ναι, Τον κάρφωσαν σε ένα ξύλινο σταυρό που φτιάχτηκε από το δέντρο που ήθελε να δείχνει στους ανθρώπους τον ουρανό!

Έτσι κι εγώ σαν τα τρία δέντρα κατάλαβα πως ο Θεός είχε ένα σχέδιο Σωτηρίας για μένα και για όλη μου την οικογένεια. Ομολογώ πως δεν ήταν όπως το φανταζόμουν αλλά Τον ευγνωμονώ γιατί Αυτός μόνο ξέρει το ευάρεστο και το τέλειο για όλους μας.

Ντόνα Λεβεντάκη  
Φιληταρά Μεσσηνίας

# 8 Μαρτίου του 1957

**«Τώρα έχει νυχτώσει πια, αλλά η κακοκαιρία συνεχίζεται.»**

Ήταν η πρώτη εντυπωσιακή κυκλωνική Ατλαντική καταιγίδα στην οποία βρέθηκα σαν πρωτόμπαρκο τζόβενο στην περιοχή του θρυλημένου Τριγώνου του Διαβόλου και η παραπάνω σύντομη και κακογραμμένη λόγω της τρικυμίας εγγραφή την επιβεβαιώνει στο ατομικό μου ημερολόγιο. Έκτοτε η επαγγελματική ναυτική μου καριέρα ήταν γεμάτη με «κακογραμμένες» και «καλογραμμένες» ημερολογιακές εγγραφές, όχι απλά στο ατομικό και αυστηρά προσωπικό εφηβικό μου ημερολόγιο, αλλά και στα επίσημα ενώπιον των Ελληνικών Λιμενικών και Προξενικών Αρχών παρουσιαζόμενα Ημερολόγια των υπερωκεανίων Φορτηγών και Δεξαμενοπλοίων της εποχής μου, στα οποία υπηρέτησα σε όλες τις επαγγελματικές μου βαθμίδες. Είναι υποχρέωση του κάθε Πλοίαρχου, που καταφτάνει το πλοίο που κυβερνά σε οποιοδήποτε λιμάνι υπάρχει Ελληνική Λιμενική, ή Προξενική Αρχή, να παρουσιάζεται σε αυτή με τα επίσημα έγγραφα του πλοίου και προ παντός με το Ημερολόγιο προς θεώρηση. Σε αυτό καταγράφονται όλες οι σημαντικές κινήσεις που αφορούν το πλοίο και το πλήρωμά του. Ταυτόχρονα είναι και ο «Εισαγγελέας» στον οποίο απευθύνεται εγγράφως και επισήμως ο κάθε πλοίαρχος σε περιπτώσεις απειθαρχίας των ναυτικών. Αντίγραφα του αποστέλλονται και στα Γραφεία της Εφοπλιστικής Εταιρείας και κατ' αυτόν τον τρόπο το Ημερολόγιο είναι και το φόβητρο των ναυτικών στο να προσέχουν τις συμπεριφορές τους και τις επιπτώσεις που αυτές θα έχουν στην

επαγγελματική τους καριέρα.

Κάποτε ένας δύστροπος πλοίαρχος με διέταξε – όντα Ανθυποπλοίαρχο – να εκτελέσω εργασία ναύτη, η οποία εκ του νόμου απαγορευόταν για Αξιωματικούς. Δεν την εκτέλεσα με αποτέλεσμα να γράψει μεταξύ των άλλων στο Ημερολόγιο, «ο Ανθυποπλοίαρχος Αλέξανδρος Δαδάος σε σχετική μου παρατήρηση απεστομώθη και ουδέν απάντησε». Κανονικά και εκ του νόμου πάλι, έπρεπε να εκτελέσω την υποτιμητική δευτερεύουσα εργασία και να τον καταγγείλω στις Αρχές όταν θα ξεμπαρκάριζα για κατάχρηση εξουσίας, πράγμα εντελώς εξωπραγματικό, αναποτελεσματικό και προ παντός εκδικητικό, για το οποίο ανέκαθεν ήμουν αθέτα αντίθετος.

Σε κάποια άλλη περίπτωση πάλι με σοβαρό κίνδυνο της ζωής μου υπάκουσα σε εντολή ενός άλλου Πλοίαρχου σε άλλο μάρκο μου και παρανομώντας έκανα το αντίθετο εκτελώντας εν πλω εργασία εκτός των καθηκόντων μου. Παράνομος και στις δύο περιπτώσεις. Ζώντας σε τέτοιες συνθήκες και βρισκόμενοι σε απόγνωση θυμόμαστε τα λόγια του απ. Παύλου «Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;» (Ρωμ.7/24). Στο σημείο αυτό ακριβώς θριαμβεύει η Χριστιανική αντίληψη, που, στερεωμένη στον αψευδή Λόγο του Θεού, αναφωνεί αμέσως μετά μαζί με τον απ. Παύλο «Ευχαριστώ εις τον Θεόν (ελευθερώνομαι) διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών. Άρα λοιπόν αυτός εγώ με τον νούν μεν δουλεύω εις τον νόμον του Θεού, με την σάρκα δε

εις τον νόμον της αμαρτίας.» (Ρωμ. 7/25). Έχει βάθος η επισήμανση «με τον νου μου δουλεύω στον νόμο του Θεού». Σημαίνει θέληση, σφοδρή επιθυμία, αγαλλίαση, τόπο πνευματικής διαμονής, θέλω να είμαι σωστός αλλά οι πρακτικές συνθήκες αντικρούονται, και κάποτε με φέρνουν σε απελπισία και έτσι συμβαίνει να κάνω το κακό το οποίο δεν θέλω, και με αυτόν τον τρόπο, άθελά μου, σαρκικά δουλεύω στον νόμο της αμαρτίας». Σε καμιά περίπτωση, βεβαίως, η θέση αυτή δεν αφορά τις σαρκικές αμαρτωλές επιθυμίες οι οποίες πρέπει να θυσιάζονται μόλις εμφανιστούν στο θυσιαστήριο του «ουκ επιθυμήσεις».

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος σωτηρίας του ανθρώπου εκτός από αυτόν μέσω του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός και μόνον Αυτός είναι το καταφύγιό μας. Αυτός και μόνον Αυτός είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή. Αυτός και μόνον Αυτός η θύρα των προβάτων. Όλη μας η δικαιοσύνη μπροστά στα μάτια του Θεού είναι ένα ρυπαρό ρούχο. Εδώ κρύβεται και το μέγα μυστήριο της Σταυρικής θυσίας του Χριστού, εδώ και το άλλο μέγα θέμα της αναγέννησής μας.

Είμαστε όλοι μας μπαρκαρισμένοι στο διαστημόπλοιο Γη. Ο πλοίαρχός του διατηρεί Ημερολόγιο και μάλιστα λεπτομερέστατο. Κάποια μέρα θα ξεμπαρκάρουμε και θα παρουσιαστούμε στα Γραφεία του Ουρανού για να απολογηθεί και να ανταμειφθεί ο καθένας μας σύμφωνα με την επί της Γης δραστηριότητά του. Εκεί θα ανοιχτούν τα Ημερολόγια, η ύπαρξη των οποίων είναι καταγεγραμ-



## «Δεν θέλεις φοβείσθαι από φόβου νυκτερινού, την ημέραν από βέλιους πετωμένου.»

Ψαλμός 91/5

### Παραμένουμε ακυβέρνητοι στις Ανατολικές ακτές της Αμερικής».

μένη στη Βίβλο, και όλα θα έλθουν στο φως. Ποιος θα είναι ο συνήγορός μας σε εκείνο το δικαστήριο; Ο απ. Παύλος απερίφραστα ευχαριστεί τον Θεό διότι έβαλε συνήγορό του τον Ιησού Χριστό, ο οποίος πλήρωσε στον Πατέρα Του για όλες τις αμαρτίες του. Η καταβληθείσα τιμή ήταν πολύ ακριβή και αφορούσε τις αμαρτίες όχι μόνον του απ. Παύλου, αλλά όλου του κόσμου. Αυτή η τιμή αναφέρεται στο Ημερολόγιο του Ουρανού και αφορά την οικειοθελή θυσία του Ιησού Χριστού του Γιου του Θεού για χάρη των ανθρώπων.

«Διά τούτο εισερχόμενος εις τον κόσμον, λέγει· Θυσίαν και προσφοράν δεν ηθέλησας, αλλ' ητοίμασας εις εμέ σώμα· εις ολοκαυτώματα και προσφοράς περί αμαρτίας δεν ευπρεστήθης· τότε είπον· Ιδού, έρχομαι, εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένον περί εμού, διά να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά σου.», (Εβρ.10/5-7).

Ο Πατέρας Θεός ετοίμασε σώμα δια την ενανθρώπιση του Γιου Του και η θυσία Του εξετελέσθη στον Γολγοθά για χάρη σου, για χάρη μου. Πως θα ξεφύγουμε, διερωτάται ο απόστολος του Θεού, εάν αμελήσουμε τόσο μεγάλη σωτηρία;

«Πώς ημείς θέλομεν εκφύγει, εάν αμελήσωμεν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; ήτις αρχίσασα να λαλήται διά του Κυρίου, εβεβαιώθη εις ημάς υπό των ακουσάντων», (Εβρ.2/3).

Μία είναι η οδός της σωτηρίας μας, μία και μοναδική. Σωζόμαστε μέσω του Ιησού Χριστού. Στα χέρια Του βρίσκονται τα Ημερολόγια της Ζωής. Η δήλωσή Του ολοκάθαρη «όποιος πιστεύει σε Εμένα έχει αιώνια ζωή», (Ιωάν. 6/47). Η πίστη μας στον Ιησού Χριστό είναι το ποτοποιητικό της σωτηρίας μας, το οποίο

πρέπει να το διατηρούμε καθαρό και ατσαλάκωτο σε κάθε περίπτωση κωρίς ήξεις και αφίξεις. Οι πιστοί είναι νέοι άνθρωποι, καινούρια «κτίσματα» και δια της πίστης τους νικούν τον κόσμο με τη βοήθεια πάντα του Θεού (Ιωάν. 16/33).

«Διότι παν ό, τι εγεννήθη εκ του Θεού νικά τον κόσμον· και αυτή είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών.», (Α΄ Ιωάν. 5/4). Τα ονόματά τους είναι γραμμένα στο Ημερολόγιο της Ζωής και «Ο νικών, ούτος θέλει ενδυθή μιάτια λευκά, και δεν θέλω εξαλείψει το όνομα αυτού εκ του βιβλίου της ζωής, και θέλω ομολογήσει το όνομα αυτού ενώπιον του Πατρός μου και ενώπιον των αγγέλων αυτού», (Αποκ. 3/5).

Συχνά το κράτος κάνει εκκλήσεις στους πολίτες του να εκπληρώσουμε τις προς αυτό υποχρε-

ώσεις μας και θα μας απαλλάξει από τις επιβληθείσες, λόγω της ανυπακοής μας, κυρώσεις. Κάτι αντίστοιχο έκανε και κάνει ο Δημιουργός μας καθ' όλη τη διάρκεια της επίγειας παρουσίας μας και καθ' όλους τους αιώνες. Με την έλευση όμως του Χριστού και με την ανάληψη από Εκείνον της εκπλήρωσης των δικών μας υποχρεώσεων απέναντι του Θεού, έγινε κάτι εντελώς διαφορετικό που δεν το χωράει ο νους μας. Πιστέψετε, μας λέει, σε Εμένα και τα χρέη σας είναι πληρωμένα. Αρκετοί το πίστεψαν, το δοκίμασαν και τα ονόματά τους γράφτηκαν στο Βιβλίο της Ζωής – και είναι βέβαιοι γι' αυτό – χάριν της Σταυρικής θυσίας του Γιου του Θεού.

Αλέξανδρος Δαδάος



# Σχοηιάζοντας την εγκώρια & διεθνή ειδησεογραφία (εφημερίδες, ΜΜΕ)

• Μάιος 2020. «Τις τελευταίες 7 ημέρες η Σουηδία σε σύγκριση με άλλα ευρωπαϊκά κράτη, καταγράφει τον μεγαλύτερο κατά κεφαλήν αριθμό θανάτων στην Ευρώπη από τη νόσο COVID-19 (κορωνοϊός).

Η Σουηδία, αντί των αυστηρών μέτρων για την απόκρουση της πανδημίας του κορωνοϊού, επέλεξε τον δρόμο «της ανοσίας της αγέλης». Ένα ελαστικό και κατ' ουσίαν αποτυχημένο πείραμα ελεύθερης διακίνησης των πολιτών, περιορισμένα μέτρα προστασίας για την απόκρουση της πανδημίας σε χώρους εστίασης, σε μαζικές συγκεντρώσεις, σε ψυχαγωγικούς περιπάτους, πικ-νίκ κτλ. Το τραγικότερο θλιβερό: το 50% των θανάτων έλαβαν χώρα σε γηροκομεία, αφού η κρατική πολιτική απαγόρευσε τη μεταφορά των ηλικιωμένων σε νοσοκομεία».

Η μακάβρια έμπνευση και πρακτική των Σουηδών ιθυνόντων, όπως αποδείχτηκε, μας γυρίζει σε άλλες εποχές, όπου οι ηλικιωμένοι, οι ανίατα ασθενείς, οι διανοητικά ανάπηροι, οι χτυπημένοι με βαρύτατες αναπηρίες δεν είχαν λόγο βιολογικής ζωής. Σίγουρα οι αγαπτητοί Σκανδιναβοί φίλοι μας στο σημείο αυτό αστόχησαν, όπως και οι ίδιοι τώρα παραδέχονται. Εμείς τις ώρες αυτές ενθυμούμεθα τους λόγους του Ιωβ (26/2), «Πόσον εβοήθησας τον αδύνατον, έσωσας βραχίονα ανίσχυρον». Ο Λόγος του Θεού είναι υπερεπαρκής.

**ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ (ΟΗΕ 1948).**

Άρθρο 3 – Το δικαίωμα στη ζωή.  
Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία και την προσωπική του ασφάλεια.

**ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (2008)**

Άρθρο 2§1 – Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας.

Άρθρο 5§2 – Πάντες οι ευρισκόμενοι εντός της Ελληνικής Επικρατείας απολαμβάνουν απολύτου προστασίας της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας των, αδιακρίτως εθνικότητας, φυλής ή γλώσσας και θρησκευτικών ή πολιτι-



κών πεποιθήσεων.

Άρθρο 7§2 – Αι βάσανοι, οιαδήποτε σωματική κάκωσις, βλάβη υγείας ή άσκησις ψυχολογικής βίας, ως και πάσα ετέρα προσβολή της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας απαγορεύονται και τιμωρούνται ως ο νόμος ορίζει.

• Αποσπάσματα από άρθρο «Η ήττα της αυταρέσκειας» του δημοσιογράφου και συγγραφέα Τάκη Θεοδώρου, Απρίλιος 2020.

«Ο καλύτερος κόσμος που έγινε ποτέ, ο δικός μας, ο κόσμος του Διαφωτισμού που πέταξε στη χωματερή της Ιστορίας όσες δεισιδαιμονίες και φαντάσματα στοιχειώναν την καθαρότητα του νου, έπασχε απ' την αλαζονεία της αυτάρκειας και της παντοδυναμίας. Το παρελθόν δεν μας χρειαζόταν αφού εμείς το ξέραμε καλύτερα από όσους το έζησαν. Διαγράφοντας το από τον χάρτη, οβήναμε και το απαραίτητο αντίστοιχό του, το μέλλον. Και μέναμε μόνοι με το αέριο παρόν, ένα παρόν που είχε χάσει τα όρια του στον χρόνο και φιλοδοξούσε να τα διαγράψει και στον χώρο. [...]

Η αυταρέσκεια της αυτάρκειάς μας ήταν τέτοια, ώστε φτάσαμε να πιστέψουμε ότι αν κινδυνεύει από κάποιον η ζωή στον πλανήτη Γη, είναι από εμάς, τους παντοδύναμους εαυτούς μας. Ωσπου εμφανίστηκε από το τίποτε, ένα πλάσμα αόρατο διά γυμνού οφθαλμού, για να απειλήσει το οικοδόμημα του ισχυρότερου όντος του πλανήτη, νμών των ιδίων. Και μάλιστα να αποδείξει ότι οι πιο ευάλωτοι είναι όσοι αισθάνονται πιο δυνατοί».

Τως θα μπορούσαμε να θίξουμε και να επεκταθούμε στις θαυμάσιες σκέψεις του αρθρογράφου. Φοβάμαι όμως ότι θα ήταν πλεονασμός.

Εκείνο, όμως, που θα μπορούσαμε να επαναλάβουμε με βεβαιότητα είναι

τον παντοδύναμο και αληθή Λόγο του Θεού, καθώς ο COVID 19 (κορωνοϊός) έχει χτυπήσει όλες τις ηλικίες σε όλο τον κόσμο, Α' Πέτρου 1/24 «Διότι πάσα σαρξ είναι ως χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου· εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος αυτού εξέπεσεν· ο λόγος όμως του Κυρίου μένει εις τον αιώνα και ούτος είναι ο λόγος ο ευαγγελισθείς εις εσάς».

Ελπίς υπάρχει αγαπτητοί, ελπίς δημιουργείται για τους ευάλωτους όπως όλοι εμείς, και η ελπίς αναπτρώνεται. Ας δοκιμάσουμε όμως τα ανακουφιστικά νερά της πηγής της. Είναι το ζωντανό νερό, ο Υιός του Θεού, ο Ιησούς Χριστός.

• Πάσχα 2020. Αποσπάσματα από άρθρο έγκυρης ελληνικής καθημερινής εφημερίδας με τίτλο: **Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΝΤΟΣ ΜΑΣ**. «Οι οπαδοί της παγκοσμιοποίησης δεν μπορούν να κρατήσουν κρυφό ότι στόχος τους δεν είναι κανένας άλλος παρά ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Αυτός εννοχεί. Εκείνος είναι το καρφί στο μάτι της νεοταξικής λαίλαπας [...] Ο χριστιανισμός δεν είναι μια σχέση του ανθρώπου με τον Θεό που επιβλήθηκε λόγω της ευνοϊκής μεταχείρισης από κάποιο κράτος, οποιοδήποτε κράτος [...] Εμείς να αναστήσουμε τον Κύριο εντός μας, μιλώντας στους οικείους μας για Εκείνον και καθιστώντας τις οικείες μας χώρους ορθάνοιχτους και φιλόξενους για τον Χριστό». Προσπογράφουμε και προσθέτουμε: η καρδιά μας να είναι ορθάνοιχτη να φιλοξενήσει τον Σωτήρα του κόσμου, τον Ιησούν Χριστόν.

• «Ο ιός δεν μολύνει μόνο τους πνεύμονες, μολύνει και τις ψυχές. Κι αν για τους πνεύμονες βρεθεί το εμβόλιο, για τις ψυχές έχω μεγάλη αμφιβολία αν θα υπάρξει θεραπεία», Ελένη Παπαδοπούλου, διδάκτωρ Διδακτικής Γλωσσών και Πολιτισμών του Πανεπιστημίου III – Sorbonne Nouvelle.

Το Ελ. Βήμα δεν είναι μόνο ικνηλάτης και παρατηρητής των γεγονότων. Γι' αυτό μπορεί να πει: Και λύση υπάρχει και ελπίς για θεραπεία. Είναι το Ευαγγέλιο του Χριστού «[...] επειδή είναι δύναμις Θεού προς σωτηρίαν εις πάντα τον πιστεύοντα» (Ρωμ. 1/16).

Επιμέλεια: Ιωάννης Γρίζος



# Αναχώρηση αδελφών για την ουράνια πατρίδα

## Παρασκευή Βογιατζή

Στις 29/05/2020 αναχώρησε για τον Κύριο η αδελφή Παρασκευή Βογιατζή, το γένος Στέλιου και Χριστίνας Κοροντίνη, από τη Θερμοσία Ερμιονίδας. Ήταν ένα από τα έξι κορίτσια της οικογένειας. Ψυχή που διψούσε για την αλήθεια, άκουσε και διάβασε τον Λόγο του Θεού απ' τη μητέρα της Χριστίνα, απαρχή της εκκλησίας της Θερμοσίας.

Όλα τα κορίτσια δέχτηκαν δια πίστεως ως σωτήρα τους τον Ιησού Χριστό. Η Παρασκευή (Βιβή), μέλος της εκκλησίας της Θερμοσίας, ήταν γυναίκα προσευχής, με πνεύμα φιλοξενίας και ανέμενε τον

Κύριο. Στη Θερμοσία σήμερα, η εκκλησία ευλογείται απ' τον Θεό, διαλαλώντας και μαρτυρώντας τη σωτηρία του Ιησού Χριστού.

Ευχαριστούμε τον Θεό για τη Βιβή και τη συνεισφορά της στη σωτηρία αρκετών αθανάτων ψυχών.

Θανάσης Κόζιακας

Το Ελ. Βήμα εύχεται ουράνια παρηγοριά και τον από Κυρίου εσωτερικό σπρηγισμό στις εν ζωή αδελφές της Βιβής, Μοιρίτσα, Τούλη, Γιώτα, Κική, καθώς και στους συγγενείς, φίλους και στην εκκλησία της Θερμοσίας.

## Σε προσμένω

«Αλλ' οι προσμένοντες τον Κύριον θέλουσιν  
ανανεώσει την δύναμιν αυτών»

(*Ησαΐας 40/31*)

*Κάθε μέρα βλαχταρώ  
τον δικό Σου ερχομό  
να με πάρεις κει ψηλά  
στ' ουρανού την ξαστεριά.*

*Να φανείς και να σε δω  
να μου βλέγεις ν' ανεβώ  
κει που είναι η γιορτή  
η γλυκιά Σου η μορφή.*

*Κάθε μέρα νοσταλγώ  
και τη νύχτα σε ζητώ  
πότε θά 'μαστε μαζί  
στ' ουρανού τη νέα γη.*

*Κάθε μέρα αναπολώ  
πώς την πύλη θα διαβώ  
με αγίους να βρεθώ  
σε αγγελικό χορό  
και θα Σε δοξολογώ*

Σωφρονία Ντεμίρη, Καμίνια Πατρών

## ΛΗΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (<http://www.lexispan.eu>)

### ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

24. (Φράση) «*μελλόντων αγαθών*» Εβρ. 9:11, μελλοντικών ευλογιών (του Θεού). Δες και Εβρ. 10:1.
25. (Φράση) «*ἀγαθὴ διανοία*» Δευτ. 28:47, ερμηνεία, Η απλότητα στον τρόπο σκέψης. Δηλ. αυτό που ζητά ο Θεός είναι υπακοή σε ότι σας έχω ζητήσει, αυτό κάντε. Μη ψάχνετε το πώς και το γιατί απλώς υπακούστε.
26. (Φράση) «*οὐκ ἀγαθὴ ἢ ἀκοή*» και «*οὐκ ἀγαθαὶ αἱ ἀκοαί*» 1Σαμ. 2:24, Δεν είναι καλά τα λόγια (που ακούω), δεν είναι καλή η φήμη σας.
27. Α(Φράση) «*ἔφ' ἡμέραν ἀγαθὴν ἤκομεν*» 1Σαμ. 25:8, σε μέρα καλή έχουμε έρθει.
28. (Φράση) «*ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς*» Ψαλμ. 34:12 (33:13), αγαπά να δει ημέρες καλές (στην ζωή του). Δες και 1Πετρ. 3:10.
29. **Εύθυμος.** «*ἡ καρδιά Νάβαλ ἀγαθὴ ἐπ' αὐτόν*» 1Σαμ. 25:36, Η καρδιά του Νάβαλ ήταν εύθυμη. (διότι είχε πει το κρασί και ήταν υπό την επήρεια του). Δες και Εκκλ. 9:7.
30. (Φράση) «*ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ*» Λουκ. 8:15, «*καρδίαν ἀγαθὴν*» 1Χρον. 29:19, εδώ το «*ἀγαθὴν*» θα πρέπει να το δούμε σε σχέση με το «*πονηρῆ*». Άρα η αγαθή καρδιά είναι αυτή που την διακρίνει **εὐλικρίνεια, ευθύτητα αλλά και απλότητα**, σχετικά με το τι θέλω να κάνω. Δες και 1Χρον. 29:19, Παρ. 14:33.
31. (Φράση) «*καὶ ἀγαθὴ καρδιά ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς*» 1Βασ. 8:66, και με ευφραϊνόμενη την καρδιά τους για τις ευλογίες. Δες και 2Χρον. 7:10,
32. (Φράση) «*συνειδήσει ἀγαθῇ*» Πραξ. 23:1, εδώ το «*ἀγαθῇ*» θα πρέπει να το δούμε σε σχέση με την παρουσίαση του απ. Παύλου ενώπιον του «*Θεοῦ*». Άρα η αγαθή συνείδηση είναι αυτή που την διακρίνει **εὐλικρίνεια, ευθύτητα αλλά και καθαρότητα** ενώπιον του Θεού. Δες και 1Τιμ. 1:5,19, 1Πετρ. 3:16, 1Πετρ. 3:21.
33. (Φράση) «*μνεῖαν ἡμῶν ἀγαθὴν*» 1Θεσ. 3:6, ενθύμηση καλή, δηλ. έχετε καλές αναμνήσεις από εμάς.
34. (Φράση) «*ἐλπὶδα ἀγαθὴν*» 2Θεσ. 2:16, ελπίδα **ωφέλιμη, χρήσιμη**.
35. (Φράση) «*δένδρον ἀγαθόν*» Ματθ. 7:17, Ματθ. 7:18, δένδρο **καλό**. «*πᾶν ζῦλον ἀγαθὸν καταβαλεῖτε*» 2Βασ. 3:19, 2Βασ. 3:25, κάθε δένδρο **καλό** καταστρέψτε το.
36. (Φράση) «*ἀγαθὴν μερίδα*» Λουκ. 10:42, η **καλή** μερίδα. Εδώ με την πνευματική έννοια.
37. (Φράση) «*πᾶσαν μερίδα ἀγαθὴν ἀρχειώσετε ἐν λίθοις*» 2Βασ. 3:19, 2Βασ. 3:25, κάθε χωράφι **καλό, εύφορο** γεμίστε το με πέτρες, ώστε να μη μπορεί να καλλιεργηθεί.
38. (Φράση) «*τὸ ἔλαιον τὸ ἀγαθόν*» 2Βασ. 20:13, το μύρο το **πολύτιμο**. Δες και Εκκλ. 7:1.
39. (για υλικά πράγματα) **Καλῆς ποιότητας**. Εδώ με την έννοια του μη νοθευμένου:  
(1) «*σκεύη χαλκοῦ στίλβοντος ἀγαθοῦ*» Εσδρ. 8:27, σκεύη **καλά** χάλκινα λαμπερά.  
(2) «*τὸ ἀργύριον τὸ ἀγαθόν*» Θρην. 4:1, το αργύριο (ασήμι) το **καθαρό**.
40. (ηθικός) «*τὴν ὁδὸν τὴν ἀγαθὴν*» 1Σαμ. 12:23, ο δρόμος ο **σωστός** (που πρέπει να περπατάει ο άν-

# G18 ἀγαθός

- θρωπος, κάνοντας αυτό που θέλει ο Θεός). Δες και 1Βασ. 8:36, 2Χρον. 6:27, Ιερ. 6:16, {(αρνητικά) Ψαλμ. 36:4 (35:5), Παρ. 6:12, Παρ. 16:29}.
41. (Φράση) «*ὅτι χεὶρ Θεοῦ αὐτοῦ ἦν ἀγαθὴ ἐπ' αὐτόν*» Εσδρ. 7:9, διότι το χέρι του Θεού ήταν **δυνατό**, επάνω σ' αυτόν. Δες και Εσδρ. 7:28, Εσδρ. 8:18, Εσδρ. 8:22, Νεεμ. 2:8, Νεεμ. 2:18.
42. (Φράση) «*ἀγαθὴν ἡμέραν*» Εσθ. 9:19, Εσθ. 9:21, Εσθ. 9:22, **ευχάριστη** ημέρα, ή ημέρα χαράς.
43. (Φράση) «*ἐννοῖαν ἀγαθὴν*» Παρ. 5:2, γνώση **καλή, ωφέλιμη**. Δες και Παρ. 19:7, Παρ. 24:7.
44. (Φράση) «*γνώσιν ἀγαθὴν*» Παρ. 22:21, γνώση, **καλή, χρήσιμη, ωφέλιμη**.
45. (Φράση) «*οὐκ ἀγαθὴ αὐτὴ ἢ βουλή*» 2Σαμ. 17:7, δεν είναι **σωστή** (ή καλή) η συμβουλή αυτή. Δες και 2Σαμ. 17:14 (θετικά).
46. (Φράση) «*ἀγαθὸς δρομεύς*» Παρ. 24:34, ο **καλός**, ο **γρήγορος** δρομέας, (αυτός που τρέχει γρήγορα).
47. (Φράση) «*ἀγγελία ἀγαθὴ*» Παρ. 25:25, «*εὐαγγελίαν ἀγαθὴν*» 2Σαμ. 18:27, **ευχάριστα** μαντάτα, **καλά** νέα. Δες και 1Βασ. 1:42.
48. (Φράση) «*τὰ ἀγαθὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σου*» Ιερ. 40:5 (47:5), ότι σου φαίνεται **καλό** στα μάτια σου, δηλ. αυτό που σου αρέσει (για περιοχή). Και «*ποίησον τὸ ἀγαθὸν ἐν ὀφθαλμοῖς σου*» 2Σαμ. 19:27, κάνε ότι σου **αρέσει** (ή ότι νομίζεις σωστό). Δες και 2Σαμ. 24:22, 2Βασ. 10:5, 1Χρον. 21:23.
49. (Φράση) «*νομὴ ἀγαθῇ*» Ιεζ. 34:14, **πλούσια** σε χορτάρι βοσκοτόπια. Δες και 1Χρον. 4:40.
50. (Φράση) «*τροφή ἀγαθῇ*» Ιεζ. 34:14, **καλοπέραση**. Εδώ για ζώα, άρα μάνδρα ζεστή.
51. (Φράση) «*αἱ ἰδέαι αὐτῶν ἀγαθαὶ*» Δαν. 1:15(Θ), η εμφάνιση τους **καλή**.
52. (Φράση) «*έορτὰς ἀγαθὰς*» Ζαχ. 8:19, γιορτές **ευχάριστες, εύθυμες**.
53. (Φράση) «*ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθὰ*» Ρωμ. 3:8, εδώ το «*ἀγαθὰ*» θα πρέπει να το δούμε σε σχέση με το «*κακά*». Τα **κακά** είναι η ζωή της αμαρτίας. Άρα τα **αγαθὰ** είναι η σωτήριος χάρη του Θεού και όλες οι ευλογίες που την ακολουθούν.
54. (Φράση) «*ὅπερ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν*» Ρωμ. 5:7, εδώ το «*αγαθό*» θα πρέπει να το δούμε σε σχέση με το «*τολμῶ να πεθάνω*». Άρα σημαίνει για «*καλό σκοπό*».
55. (Φράση) «*Οἶδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν*» Ρωμ. 8:28, γνωρίζουμε ότι όσοι αγαπάνε τον Θεό, (ο Θεός τα) πάντα τα συνεργεῖ προς το **καλό** τους.
56. (Φράση) «*Κοινωνεῖτο δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχούντι ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς*» Γαλ. 6:6, Ο κατηχούμενος τον λόγο (του Θεού) να κάνει αυτόν που τον διδάσκει μέτοχο σε **όλα όσα έχει**.





No.  
100

**No 100**

**ΤΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ**

Ένα εκπληκτικό Πανόραμα της Αγίας Γραφής

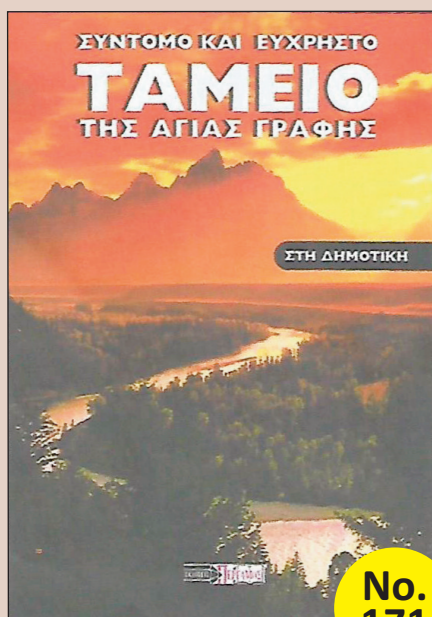
**Από επιτελείο ειδικών επιστημόνων  
(Μετάφραση: Ειρήνη Κακαβελάκη)**

Ένας πολύχρωμος οδηγός ολόκληρης της Αγίας Γραφής, με άρθρα από διεθνείς αυθεντίες, με εικόνες, χάρτες, πίνακες και σχεδιαγράμματα.

Η κυκλοφορία του ξεπέρασε τα 1.500.000 αντίτυπα σε όλο τον κόσμο και μεταφράστηκε σε περισσότερες από 20 γλώσσες.

Αναλυτική παρουσίαση ολόκληρης της Βίβλου σε 680 σελίδες, 60 άρθρα ειδικών επιστημόνων διεθνούς κύρους, 437 φωτογραφίες, 68 χάρτες, 28 σχεδιαγράμματα, ευρετήρια, με πλήρεις αναφορές σε πρόσωπα, τοποθεσίες, γεγονότα και θέματα. Ενημερωτικό, συναρπαστικό, αξιόπιστο, με ορθόφωνες Βιβλικές Θέσεις. Ένα απόκτημα σταθμός για τον καθένα, ένα πολύτιμο και απαραίτητο βοήθημα.

**Σελίδες 680**



No.  
171

**No 171**

**ΣΥΝΤΟΜΟ ΚΑΙ ΕΥΧΡΗΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ  
ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ**

**Σπύρος Φίλος  
Ζωή Βουδούρη  
Στέλιος Φιλιππαίος**

Βοήθημα για εύκολη ανεύρεση λέξεων και ονομασιών στην Αγία Γραφή, με βάση τη μετάφραση της Αγίας Γραφής του Βάμβα, στη Δημοτική.

**Σελίδες 298**

Το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

**giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:**

**Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου**

# Δάσκαλος του Κορανίου γνωρίζει τον Χριστό

*Όταν μια κυβέρνηση κυβερνάει στο όνομα μιας θρησκείας, η αντίληψη των ανθρώπων για εκείνη τη θρησκεία επηρεάζεται. Κάτι τέτοιο συνέβη στη Γαβηρία στον 18ο αιώνα, στη Ρωσία στον 19ο αιώνα, και σήμερα το ίδιο συμβαίνει στο Ιράν. Όπως είπε ένας ιδρυτής εκκλησιών, «Οι Ιρανοί βαρέθηκαν τη θρησκεία – αναζητούν μια σχέση με τον Ζωντανό Θεό».*

Σαν αποτέλεσμα, όχι μόνο έρχονται πολλές ψυχές στον Χριστό, αλλά υπάρχει επίσης ένας ολοένα και αυξανόμενος αριθμός σκληροπυρηνικών θρησκευτικών ηγετών που παραδίδουν τη ζωή τους στον Κύριο Ιησού Χριστό, όπως μας δείχνει αυτή η ιστορία της Μαχτάμπ.

Η Μαχτάμπ δίδαξε το Κοράνι για πάνω από 30 χρόνια, καταρτίζοντας πολλές εκατοντάδες Ιρανών γυναικών στην Ισλαμική πίστη. Ήταν πολύ πιστή και συνεπής στην άσκηση της θρησκείας της. Αλλά το 2009, δυο συγγενείς της πίστεψαν στον Χριστό σε μια κατ'οίκον εκκλησία που ιδρύθηκε από τον Νταριούς, έναν δυναμικό και θαρραλέο δούλο του Θεού.

Ο ίδιος ο Νταριούς υπήρξε μυστικιστής του Ισλάμ, ώσπου γνώρισε τον Χριστό το 2003. Δίδαξε αυτούς τους καινούργιους πιστούς ότι είχαν ευθύνη να δίνουν τη μαρτυρία τους για τον Χριστό και τους ενθάρρυνε να προσεύχονται και να μοιράζονται τον Χριστό με άλλους ανθρώπους. Οι δυο καινούργιοι πιστοί πήραν στα σοβαρά τα λόγια του, και άρχισαν να μιλάνε στις οικογένειές τους, παρόλους τους κινδύνους. Ένας συγγενής τους, πάνω στο θυμό του, τους ξυλοκόπησε με κτηνώδη τρόπο. Αλλά μια μέρα, ο Θεός τους χάρισε ευκαιρία να μιλήσουν με τη Μαχτάμπ, η οποία ήξεραν ότι ήταν πολύ φανατική.

«Έχεις δει την αλλαγή στη ζωή μας. Αν θέλεις και εσύ να αλλάξεις, θα χαρούμε να σου πούμε την ιστορία μας. Να ξέρεις όμως, πως μόνο ο Ιησούς Χριστός μπόρεσε να μας αλλάξει», της είπαν.

Η Μαχτάμπ ενδιαφερόταν, και πήγε στο σπίτι τους να μάθει περισσότερα. Οι δυο καινούργιοι πιστοί άνοιξαν το Ιρανικό Χριστιανικό δορυφορικό τηλεοπτικό κανάλι και άρχισαν να παρακολουθούν ένα Βιβλικό πρόγραμμα. Η Μαχτάμπ έμεινε κατάπληκτη για την ομορφιά των λέξεων.

«Πού γράφθηκαν αυτά τα λόγια;» ρώτησε. Όταν έμαθε ότι προέρχονταν από το Ευαγγέλιο, ρώτησε δειλά, «Θα μπορούσα κι εγώ να διαβάσω κάτι από το βιβλίο σας;». Με χαρά οι πιστοί της έδωσαν μια Καινή Διαθήκη.

Υστερα από δυο βδομάδες, η Μαχτάμπ ζήτησε να πάει σε μια σύναξη της εκκλησίας, εξηγώντας, «Ψάχνω για τον Θεό που δεν έβρισκα στο Κοράνι».

Όταν ήρθε στη σύναξη, ρώτησε τον Νταριούς, «Πώς μπορώ να βρω τον Θεό για τον οποίο μιλάει το Ευαγγέλιό σας;» Ο Νταριούς της είπε ότι αρκεί να μετανοήσει και να δώσει την καρδιά της στον Ιησού. Στη διάρκεια της σύναξης, ο Νταριούς είδε ότι η Μαχτάμπ ήταν βαθιά συγκινημένη από την αγάπη του Ιησού και την ρώτησε αν ήταν έτοιμη να παραδώσει την καρδιά της σ' Αυτόν. Εκείνη τη στιγμή, η Μαχτάμπ γονάτισε, σήκωσε τα χέρια της στον ουρανό και με δάκρυα είπε στο Νταριούς, «Ό,τι μου πεις θα κάμω, ό,τι μου πεις να πω, θα το πω. Μόνο πες μου πως οι αμαρτίες μου θα συγχωρεθούν και ο Θεός δεν θα τις λογαριάσει πια.»

Αφού μετάνιωσε, περιέγραψε με δάκρυα χαράς τι συνέβη. «Καθώς λατρεύαμε τον Θεό, είδα πως ήμουν κάτω από τον σταυρό του Ιησού και το Αίμα του Ιησού έτρεχε επάνω μου...Τώρα από την κορφή του κεφαλιού ως τα νύχια των ποδιών μου, είμαι γεμάτη με την ειρήνη του Θεού».

EVANGELICALS NOW

Μετάφραση: Τζένιφερ Τζακ